SVENSK KORALBOK
EFTER HÆFFNER

I FÖRENING MED

SVENSKA PSALMBOKEN.

STOCKHOLM
P.A. NORSTEDT & SÖNER

Pris 6 Kr.

SVENSK KORALBOK

(EFTER HÆFFNER)

I FÖRENING MED

SVENSKA PSALMBOKEN

FÖR KYRKAN, SKOLAN OCH HEMMET

KORALERNA UNDER MEDVERKAN AF

CONRAD NORDQUIST

HOFKAPELLMÄSTARE

REVIDERADE AF

AUG. LAGERGREN

LÄRARE I ORGELSPELNING VID KONGL. MUSIKKONSERVATORIUM

STOCKHOLM

P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG

STOCKHOLM, 1887.
KONGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER.

De nya anordningar, som vidtagits med denna upplaga af Hæffners koralbok, bestå hufvudsakligen i påpekandet af det nära samband, hvari ord och musik böra stå till hvarandra, samt i antydandet af sättet för organisten att praktiskt låta detta samband komma till sin rätt, äfvensom i rättandet af åtskilliga harmonier. Idén att sammanföra text och musik, på sätt som här skett, är visserligen icke ny, men har af oss med förkärlek upptagits såsom i hög grad befordrande våra syften.

Melodiernas tonhöjd har valts med hänsyn till de allmänna röstförhållandena, och många koraler äro derföre transponerade 1 à 2 tonsteg lägre. Tvåstruket d har ansetts böra utgöra gränsen mot höjden; blott undantagsvis förekomma tvåstruket ess och e. Siffrorna inom parentes under koralens nummer hänvisa på mera kända melodier, hufvudsakligen i öfverensstämmelse med Musikaliska Akademiens minimitabell. Vid hvarje melodi är dess meterklass utsatt, så att man med ledning deraf med lätthet kan i metertabellen finna den eller de melodier, som hafva samma meter och således *kunna* användas till en och samma psalm.

För att undvika pauser — ingen torde förneka fördelen af att i en koralbok bli dessa qvitt, då texten ofta ej tillåter, att de strängt följas — har man tillåtit sig att vid alla sådana tvåstafviga rimslut, som efterföljas af en *obetonad* stafvelse, förlänga sångnoten näst före fermaten; se melodien N:o 1!

Ej

Och bä- - -ra frukt i dyg- - -der, Och bä- -ra frukt i dyg- -der,

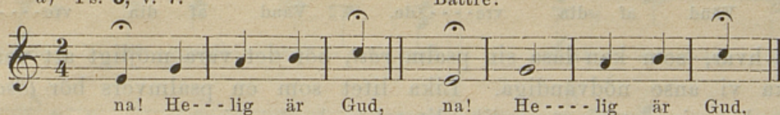
Med denna förlängning på noten h framför fermaten vinnes den fördelen, att *första* stafvelsen i det tvåstafviga rimslutet får sin vederbörliga betoning — förhållandet brukar, som bekant, i praxis beklagligen vara tvärtom — och pausen efter fermaten blir obehöflig. De få pauser, som nu förekomma, äro blott skenbara. Pausen t. ex. efter repristecknet i koralen 3 bortfölle, om slutnoten c före repristecknet *första* gången tecknades med en tvåfjerdedels och *andra* gången med en fjerdedels not, ett skrifsätt, som ofta brukas i vanliga musikstycken.

Man har, der det varit möjligt, undvikit två alldeles lika ackord efter hvarandra. Der sådana förekomma, ha ofta flera ackord måst undergå förändring. Af rättade harmonier må nämnas: *oktavföljder* i koralen N:o 7 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 15 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 17, takterna 10—11, mellan bas och alt; i 31, takterna 20—21, mellan bas och sopran; i 37 mellan tenor och sopran vid första delens omtagning; i 68, takterna 19—20, mellan tenor och sopran; i 74 mellan bas och sopran

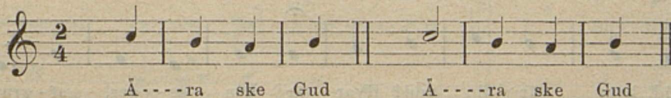
vid första delens omtagning; i 84 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 209 mellan bas och tenor vid första delens omtagning; i 216 mellan tenor och sopran vid första delens omtagning; i 239*a*, takterna 5—6, mellan bas och sopran; i 243, takterna 4—5, mellan tenor och sopran; i 280 mellan bas och alt vid fortsättning från första till andra delen; i 303, takterna 20—21, mellan bas och alt; i 310, takterna 7—8, mellan tenor och sopran, likaså i andra delen, takterna 17—18; i 314 mellan tenor och sopran vid fortsättning från första till andra delen; i 319 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 452 mellan bas och alt vid fortsättning från första till andra delen; i 495, takterna 15—16, mellan bas och alt; *unisonföljder* i N:o 112 mellan alt och sopran, takterna 4—5; i 239*a* mellan alt och sopran vid första delens omtagning; *qvintföljder* i N:o 12 mellan bas och sopran vid första delens omtagning; i 25, andra delen, takterna 6—7, mellan tenor och alt; i 44, takterna 30—31, mellan bas och sopran; i 97, andra delen, takten 8, mellan tenor och alt; i 100, takterna 10—11, mellan tenor och sopran, likaså i takterna 20—21; i 111, andra delen, takterna 9—10, mellan bas och alt; i 155, takterna 5—6, mellan tenor och sopran; i 159, takterna 7—8, mellan tenor och alt; i 197, när första versraden sjunges som vid *a*, takterna 4—5, mellan bas och tenor; i 239*a*, takterna 5—6, mellan bas och sopran; i 478, takterna 15—16, mellan bas och alt; i 486, takterna 23—24, mellan bas och sopran; i 492, takterna 11—12, mellan tenor och sopran; *fördubblade inledningstoner* i N:o 11, andra delen, takten 8, andra ackordet; i 21, andra delen, takten 12, andra ackordet; i 39, takten 12, andra ackordet, likaså i 4 takten från slutet; i 78, andra delen, takten 10, andra ackordet; i 102, andra delen, takten 7, första ackordet; i 167, takten 2, andra ackordet; i 229*a*, andra delen, takten 7, första ackordet; i 264, takten 5, andra ackordet; i 266, andra delen, takten 13, första ackordet; i 415, takten 11, första ackordet; *tvärstånd* i N:o 17, takterna 20—21, mellan tenor och alt; i 26 mellan tenor och sopran vid första delens omtagning; i 87, takten 9, mellan tenor och alt; i 237, andra delen, takterna 15—16, mellan alt och bas; i 395, andra delen, takterna 8—9, mellan alt och sopran; i 440, takterna 4—5, mellan tenor och sopran; i 480, takterna 5—6, mellan tenor och alt; *öfverstigande tonsteg* i N:o 478, takterna 15—16, i tenoren; i 492, takterna 8—9, i tenoren. Äfven äro några andra mindre melodiska fortskridningar i stämmorna ändrade, såsom *öfverstigande qvartsprång* i N:o 74 vid basens fortskridande från slutackordet i första till andra delens begynnelseackord; i 144, takterna 5—6, i basen; i 174, takterna 3—4, i basen; i 194, 7 takten från slutet, i tenoren; i 242, takterna 35—36, i tenoren; i 333, takterna 5—6, i basen; i 447, takterna 17—18, i basen; och omelodiska *septimasprång* i 44, takterna 18—19, i basen; i 49, andra delen, takterna 10—11, i basen; i 108, takterna 15—16, i basen; i 173, andra delen, takterna 4—5, i basen, m. fl.

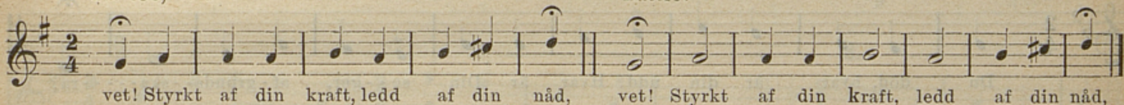
När i den mellan notsystemen utskrifna psalmversen påträffats något svårare metriskt fel, så har uti ett notexempel blifvit påvisadt ett sätt att öfverskyla detsamma, t. ex. vid N:o 3, 23, 215 m. fl. I några fall, såsom vid tretaktskoralerna 60, 102, 424, har det varit nödvändigt att verkställa sådana modifikationer vid de flesta verserna. Vår mening med dessa små hänvisningar har varit att påvisa nödvändigheten af att vid ledning af psalmsång följa texten. *Vi anse nämligen såsom ett oeftergifligt vilkor, att text och musik införlifvas med hvarandra, så att orden få sin riktiga betoning, att skiljetecknen iakttagas, samt att såväl tempot som ackompangemangets tonstyrka och klangfärg rättas — om än försigtigt — efter psalmens eller versens innehåll.*

Ofta inträffar det, att en stafvelse eller ett ord, som har eller bör hafva betoning, faller på en svag taktdel; denna måste då förändras till stark och ofta förlängas: *a*)

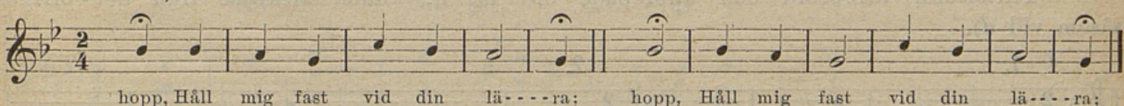

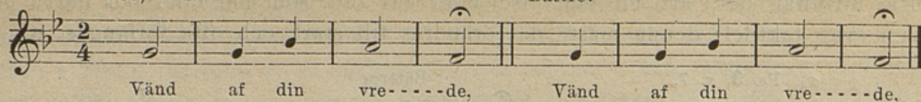

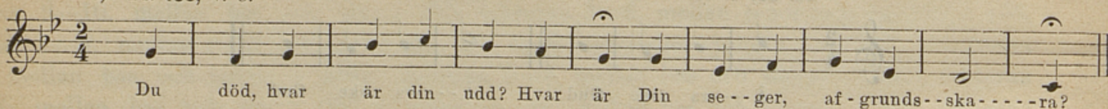
Motsatta förhållandet, eller att ett ord eller en stafvelse, som ej har eller bör hafva betoning, faller på en stark taktdel, eger ock ofta rum; denna taktdel göres då till upptakt: *b*)

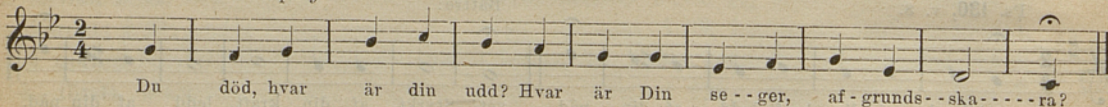

För en hvar, som kan läsa sin psalm *rätt,* bör det vara möjligt att verkställa dylika rättelser, hvilka vi anse nödvändiga. Lika litet som en psalmvers bör *läsas* så, att man med en felaktig betoning stöter örat, lika litet bör den så *sjungas.*

Fermater och pauser göras icke för långa: en kort paus för andhemtning må i allmänhet vara nog. Basens qvarhållande med pedalen vid fermater längre än de andra stämmorna är omotiveradt. Endast texten bestämmer, när hvilan bör vara längre, såsom vid en menings slut, alltså vid punkt och de större skiljetecknen. Många gånger förbjuder texten helt och hållet fermaten: *c*)

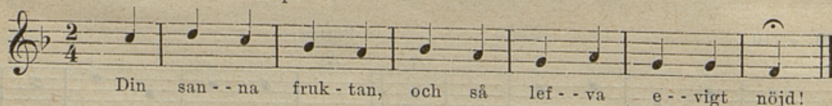

Bättre utan fermat på *g*.

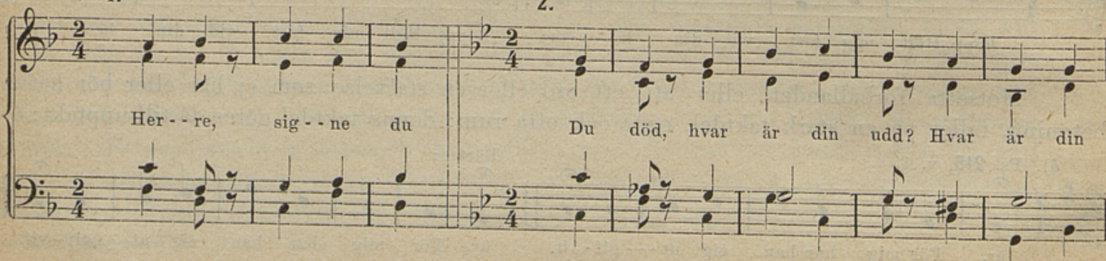

Bättre utan fermat på *b*.

Vår grundsats är således denna: *man skall likasom i tal så ock i sång hålla tillsammans hvad som tillsammans hör.*

Tilltalsord, utropsord och upprepade ord m. fl. kunna afskiljas från det öfriga såsom vid *d*).

se - - - ger, af - - grunds - - - ska - - - - - - - - ra?

3.

Ack! säl - - - le ä - - - - ro de,

4.

Upp - - stån-den är Je - sus. Hal - - - le - - lu - - - - ja!

5.

Sa - - lig, sa - - - lig den,

6.

Skå - der, skå - - der.

7.

He - - lig, he - - lig, he - - lig,

8.

Styr vår tun - ga, håg

9.

Låt upp - - hof, fort - - gång, än - - - - - da

Koralens tempo bör ej vara liflöst och släpigt, utan rätt lifaktigt. Föredraget skall dock vara allvarligt, värdigt och i takt; ryckningar och slitningar i takten vilseleda de sjungande. Antaga vi, att i ps. 268, »Hela verlden fröjdes Herran», hvars innehåll uttrycker glädje, lof och pris och således tarfvar ett jemförelsevis lifligt tempo, sångnoterna (♩) tagas lika med 60, Maelzels Metronom, så böra deremot sådana psalmer som N:o 3, »Höga Majestät!

vi alle» och 124, »Vår Gud är oss en väldig borg», m. fl. på grund af sitt innehåll föredragas bredt, högtidligt, majestätiskt och således tagas något långsammare; bön- och botpsalmer, passions-, nattvards- och begrafningspsalmer föredragas stilla och allvarligt, således ännu mera långsamt. Psalmer i trippeltakt, såsom 102, »Hvad ljus öfver griften» etc. och 424, »Den signade dag» etc., fordra fortare tempo än någon af de föregående. Begrafningspsalmen 492, »När jordenes grundvalar bäfva», utföres icke så fort. Messan föredrages stilla, ödmjukt, icke fort eller med starkt ackompangemang. »Allena Gud i himmelrik» etc. tål något starkare registrering.

För tydlighets skull böra *lika* melodinoter anslås å orgeln, så som de sjungas: *e*) Ofta får man vid dylika ställen af de sjungande höra en helt annan melodi än den rätta.

Vid ex. 3 (se sid. VII!) är det icke nödigt, ej heller lämpligt att anslå det andra *e*.

Är melodien obekant, eller om de sjungande af inrotad vana sjunga oriktigt, är det fördelaktigt att fördubbla melodien i oktaver: *f*) Vid detta spelsätt, som fordrar särskild öfning, äro starka och skrikiga stämmor olämpliga. Mycket starkt koralackompangemang befordrar, i likhet med högt tonläge, skrik och tröttar de sjungande.

På en orgel med två manualer är det onödigt att spela melodien i oktaver, utan då hellre melodien på en starkare och mellanstämmorna på en svagare registrerad manual.

Basstämman spelas alltid i den föreskrifna oktaven, ej en oktav högre, emedan en kraftlös och dålig stämföring blir följden: *g*) Förmår venster hand icke gripa bas och tenor, så öfvertager höger hand tenorstämman, såvida man ej föredrager att spela basen uteslutande på pedalen.

På sjelfständig pedal (ej bihangspedal) spelas enligt noteringen för basstämman, och gäller äfven här, att det rätta läget iakttages och ej vid en del ackorder godtyckligt utbytes mot oktaven öfver eller under den angifna. Ofta uppstår, när så sker, omotiverade femstämmiga ackord och felaktig harmoni, såsom fördubblad inledningston m. m.

Följande rättelser torde företagas, innan boken användes:

I koralen N:o 10, takten 11, skall repristecknet hafva punkter :||

» » » 12, andra delen, diskant-systemets första takt, skall första ♯-tecknet stå på *femte* linien.

Första notexemplet under koralen 23 bör bortfalla.

I koralen N:o 54, näst sista takten, första ackordet, skall basnoten vara *b*.

» » » 57, bas-systemets sjunde takt, är ♯-tecknet på andra mellanrummet uteglömdt.

» » » 61, tolfte takten från slutet, skall melodinoten *a ej* hafva punkt.

» samma koral, sista takten, skola bas och tenor hafva punkter.

» koralen N:o 78, andra delen, takten 7, skall altstämman *c ej* hafva punkt.

» » » 122, sista takten, skall altstämman vara *a*.

» » » 142, bas-systemets sjunde takt, skola *b*-tecknen hafva sin plats på andra linien och tredje mellanrummet.

» » » 174, takten 8, skall altstämmans *c* vara en fjerdedel.

» » » 182, takten 2, skall tenorstämman *g* hafva ♯.

» » » 298, första takten, skola bas och tenor vara *g*/*b*, och andra taktens första basnot grofva *g*.

» » » 303 skall basens fjerde fermat från slutet hafva sin plats midt under melodiens fermat.

» » » 315 skall sista taktens pedalnot vara *c*.

» » » 424, takten 8, skall altstämmans *b* hafva punkt.

I messan: »Herre förbarma dig», etc., och »Åra vare Gud», etc., skall tecknet C vara genomstruket ₵.

METERTABELL.

Till Meter-klassen	höra
1.	N:is 1. 16. 372. 393. 397.
2.	2. 92. 204. 268. 376. 407.
3.	3. 34. 496.
4.	4. 28. 162. 174. 220. 235. 239. 241. 243. 276. 299. 323. 348. 355. 357. 409.
5.	5. 88. 221.
6.	6. 20. 24. 32. 35. 37. 46. 47. 49. 72. 118. 119. 121. 130. 140. 144. 151. 155. 161. 182. 186. 188. 196. 211. 227. 228. 232. 253. 256. 269. 280. 292. 304. 307. 312. 316. 322. 324. 326. 329. 345. 360. 375. 401. 459. 470. 471. 476. 479. 489. 490. 498.
7.	7. 27. 39. 143. 184. 185. 300. 321. 403. 405.
8.	8. 30. 213. 245. 247. 283. 290. 293. 311. 318. 352. 384. 386. 398. 451. 475.
9.	15. 48. 71. 77. 78. 79. 123. 129. 136. 148. 163. 164. 179. 192. 217. 257. 286. 343. 349. 356. 358. 361. 363. 389. 413. 426. 435. 443. 460. 467. 485. 499. 500.
10.	10. 234.
11.	11. 21. 149. 288. 344. 379. 380. 402.
12.	12. 117. 212.
13.	13. 14. 38. 215. 218. 248. 259. 368. 453. 494.
14.	17.
15.	18.
16.	19. 95. 169. 285.
17.	22.
18.	54. 56. 63. 66. 96. 99. 104. 107. 114. 115. 120. 154. 157. 158. 198. 202. 250. 330. 339. 396. 399. 417. 427. 432. 436. 441. 450. 480. 495.
19.	31. 93. 108. 191. 258. 279. 334. 469.
20.	25. 194.
21.	26.
22.	29. 58. 231. 271. 457.
23.	266.
24.	33. 36. 42. 91. 165. 183. 190. 224. 240. 260. 350. 392. 394. 395. 421. 425. 444. 448. 477. 488.
25.	40. 284.
26.	41. 147. 208.
27.	43. 70. 75. 80. 177. 214. 388. 482.
28.	45. 294. 351.
29.	44.
30.	50. 105. 110.
31.	51. 156. 176. 315. 325. 458.
32.	52.
33.	53. 445.
34.	55. 69. 84. 412. 430. 484.
35.	57.
36.	59.
37.	60.
38.	61.

Till Meter-klassen	höra
39 *a*.	23.
39 *b*.	62.
39 *c*.	133. 391.
39 *d*.	142.
40.	64. 302.
41.	65.
42.	67.
43.	68.
44.	73. 74. 111. 127. 168. 474.
45.	76. 85. 166. 200. 201. 219. 246. 408. 423. 437. 455.
46.	137.
47.	81. 236. 371.
48.	82. 122. 237. 274. 310. 333. 353. 464. 497.
49.	83.
50.	86. 94.
51.	87.
52.	90. 346. 433. 442.
53.	89. 282. 461.
54.	97. 150.
55.	98.
56.	100. 125. 145. 226. 255. 415.
57.	101. 281. 287.
58.	102.
59.	103.
60.	216. 366.
61.	106.
62.	109.
63.	112. 203. 264. 275. 369.
64.	113. 289.
65.	124. 278.
66.	126. 308. 328. 331. 332. 341.
67.	128.
68.	131. 267.
69.	132.
70.	134.
71.	135.
72.	138. 378.
73.	139. 265.
74.	141. 420. 434.
75.	146. 195.
76.	152.
77.	153.
78.	159.
79.	160. 171. 189. 193. 197. 207. 238. 261. 272. 296. 297. 309. 313. 320. 337. 338. 340. 364. 365. 367. 382. 473.
80.	167. 175. 273.
81.	170.
82.	172.
83.	173. 454.
84.	178. 342. 354. 359. 362. 463 465.
85.	180. 466.
86.	181.
87.	187. 347. 377. 431.
88.	199. 229. 230. 251. 254. 306.
89.	205.
90.	206. 209. 244. 314. 317. 410. 419. 428 439.
91.	210.
92.	222. 223. 249.
93.	225. 414.
94.	233.
95.	242. 404.
96.	252.
97.	262.
98.	263.
99.	9. 116.
100.	270.
101.	277.
102.	291.
103.	295. 462.
104.	298.
105.	301.
106.	303.
107.	305.
108.	319. 335. 472. 491.
109.	327.
110.	336.
111.	370. 411.
112 *a*.	373.

Till Meter-klassen	höra	Till Meter-klassen	höra
112 *b*.	374.	**124.**	438.
113.	381.	**125.**	440.
114.	383.	**126.**	446. 481.
115.	385.	**127.**	447.
116.	387.	**128.**	452.
117.	390.	**129.**	456.
118.	400.	**130.**	468.
119.	406.	**131.**	478.
120.	416. 422.	**132.**	483.
121.	418. 449.	**133.**	486.
122.	424.	**134.**	487. 493.
123.	429.	**135.**	492.

SVENSKA PSALMBOKENS

KORALER OCH MESSAN

1.

Meter-
klass 1.

v. 6. Kom, Is - - ra - - el! att dyr - - - - - - ka Din Gud på hvar - je tid och ort,
Men blif - - ve dig hans kyr - - - - - - ka Ett he - ligt rum och him-lens port.

Ej stö - - re men-sko - - fun - - - der Och jor-diskt kän - slo - prål De hel - ga sabbats-

stun - - der, De hö - ga fö - - re - - mål; Att Her - ren i ditt ö - - - - ra Ej ro - par

inom kort: Jag vill ditt spel ej hö - - - - - ra, Haf di - na vi - sors bul - ler bort.

2.

M.-Kl. 2.

204. Je---su! låt mig städ-se bör-ja I ditt namn allt hvad jag gör,
v. 2. Att jag måt-te framgång spör-ja Och så slu-ta som sig bör.

Kom, o Je-su! blif mig när, Låt mig blif-va der du är.

3.

M.-Kl. 3.

v. 1. Hö - ga Ma - je - stät! vi al - - - le För di - na föt - ter ne-der - - fal - - - le: Ditt
E - vig är din makt och ä - - - ra; Dig jord och him-mel vitt-ne bä - - - ra: Af

lof från vå - - ra hjer-tan går.
allt ditt verk du of - fer får.
Dig lof - - va Che - ru - - bim, Dig sjun - ga Se - ra - - fim.

*)

*) För att *första* stafvelsen i ordet »helig» skall få betoning, bör för *denna* och *v.* 7 detta ställe noteras så:

4.

M.-kl. 4.

v. 2.

Mitt ö - ga skå-dar di - na un - - - der I stor-mens våld och haf-vets svall,
Din all-makt u - ti å-skans dun - - der, Din mild-het u - - ti reg-nets fall.

Men hjer - tat u - - - ti dyg - dens bud Väl - - sig - - nar dig som vän och Gud!

5.

M.-Kl. 5.

221 v. 3.

Sänd, Her-re! di-na eng-lar ut, Att sjä-len må vid lif-vets slut Af
Och låt min tröt-ta kropp i ro Sig hvi-la i sitt ty-sta bo, Tills

dem till him-len fö- - - - - ras;
der din röst skall hö- - - - - ras.

Då skall jag, klädd i he-lig skrud, Med mi-na

ö - gon skå - da Gud Och af hans nåd och här - lig - het Mig fröj - da i all e - vig-

het. O Je - su Christ! ack, bön-hör mig, ack, bön-hör mig, I lif och död jag till-hör dig.

*) Fermaten är olämplig i ps. 5, v. 2 och ps. 88.

6.
(35.)
M.-Kl. 6.

v. 1. Gud! du af in - ga skif-ten vet, Af in - gen ti-dens skran - ka.
Du är och blir i e - vig - het, Högt öf - ver mensko - tan - - ka.
Den svind-lar,

då den vå - gar sig På dju - pet, till att fat - ta dig, Som *var* och *är* och *blif-ver.*

7.

M.-Kl. 7.

v. 5.

Be- - - -håll oss, Her- - re, vid det hopp, Att du vår lef - nads dunk - - la
Vårt hjer- - ta gläd, vår an - - da stärk Och främ - - ja vå - - ra hän - - ders

lopp Till lju - - sets hem led - - - - - - sa - - - - - - gar.
verk I al - - - la vå - - ra da - - - - - - gar.

Gif oss och vå - - ra

barn din nåd Och var med oss i råd och dåd. Lär oss be-

red -- de va - - - - - - - - - ra Hvar stund att hä -- dan - - - - fa - - - - - - - - - ra.

a) När ps. 321 sjunges efter denna melodi, bortfaller bågen mellan b och g.

8.

M.-Kl. 8.

v. 1. Dig al - - - - - le - - na va - - re ä - - ra, Verl - dars Ko - nung,
Från din thron, den him - lar bä - - ra, E - - vigt klädd i

hä - - - rars Gud!
lju - - sets skrud,

Du din all - - makts spi - - - ra sträc - - ker

Till ett ri - - - ke u - - - tan gräns; I din hög - - het,

som för - - - - - skräc - - ker, Dock din mild - - het ses och käns.

9.

M.-kl. 99.

E - - sa - - - i - - as såg den All - - ra - - he - - lig - - ste I hel - - ge - - do - men
sig ned - - sän - kan - de På Ma - - je - - stät - sens thron. Allt Zi - - ons hus Upp - fyll - - des

af hans klä - - da - - fåll med ljus. Kring Den, för hvil - - ken him - len ej är ren, Se-

ra - - fer syn - tes i för - dunk - ladt sken. För Ko - - nun - gar - - nas Ko - nung skyl - te

de Med vin- -gar två sitt kla- -ra an- - le- - te, Sin fot med två, med två ock

*)

flö - go de: Hans namn, som E - vig är, lof - sjön - go de: He- - lig är Gud, Je- - ho - va

Ze - ba - - - oth! He - - - lig är Gud, Je - - ho - va Ze - ba - - oth! He - - - lig är Gud, Je-

ho - va Ze - ba - oth! Allt ska-padt ne - der - - fal - le till hans fot! Allt ne - der - föll. Af

rök i sam-ma stund Blef templet fullt, Och skälf-de på sin grund!

*) För textens riktigare betoning föreslås följande förändring:

He - - - lig är Gud, Je - ho - - - va Ze - ba - - - oth!

10.

M.-kl. 10.

v. 6.
I - - - - från den tro jag al - - - drig går, Att Her - - ren
När jag till san - - nin - - - gens för - - - svar Min kraft ej

står Up - - - - - - på de from - - mas si - - - - - - - - - - - - da.
spar, Skall han ock för mig stri - - - - - - - - - - - da.

I

lif och död Är han mitt stöd, Min Fräl - - sa - - - - re, Min

Hjel - - pa - - - - - - - re: Väl dem hans hjelp för - - - - bi - - - - - - - - - - da!

11.

M.-Kl. 11.

v. 1. Du, Her-re! ser och kän-ner mig, Mitt hjer-ta du ran- - sa- - - - - -kar;
Min hvi-lo- -bädd, min vandringsstig Du allt-om-kring be- - va- - - - - -kar.

Hvad steg jag går, hvad råd jag hör, Hvad fö- - - -re- - - -sats jag

väl - - - - - - - jer; Det ord, som på min tun - - ga dör, Den suck, jag

hem - - ligt sväl - - - - - - - jer, Du vet och ser och täl - - - - - - - jer.

12.

M.-Kl. 12.

v. 5.
Hö - - ga tan - - ke! ljuf att tän - ka: *Öf - - ver allt bor Her - - ren Gud!*
Ic - - ke blott der stjer - nor blän - ka Och der å - - skan hör hans bud.
Han i mör - kret mig be - - - - täc - - ker, Glä - - der mig i da - - gens ljus,

Sval-kar mig i vin-dens sus, Och i käl-lan ve-der- - - qvecker.

Jag i allt, som är och sker, Ho-nom hör och ho-nom ser.

13.
(215.)
M.-kl. 13.

v. 4. San - - ning Gud! den lä - - - ra är, Som af dig för-

kun - - nad blif - - - - ver, Och sitt e - - - get vitt - - ne bär

I den kraft, han hjer - - tat gif - - - - ver: Va - - - re den - - - na

kraft mitt stöd Till att gö - - - ra det du böd.

14.
(215.)
M.-Kl. 13.

v. 1. Fa-der! un-der det-ta namn Nal-kas jag med hopp och gju----ter
Mi--na suc-kar i din famn, Viss att du mig ej för-skju----ter.

Du en fa-ders hjer-ta bär För ditt barn, som hjelp be---gär.

15.
(77.)
M.-kl. 9.

v. 1. Allt det go - - da som mig fäg - nar, Allt, o Fa - - der! du mig ger.
Dig mitt rör - - da bröst till - - - - eg - nar Ä - - ran för all nåd mig sker.
Mig du ur mitt in - - - tet bragt;

Mig din vis - - - het, nåd och makt Till - - mätt det - - - ta

lif - - - vets da - - - gar, Mig du skyd - - dar och led - - - - sa - - - gar.

16 se **1.**

16 se 1.

17.

M.-Kl. 14.

v. 1. Vi tro på en alls - - - mäk - tig Gud, Af hvars An - da, ge - nom

Or- - - - - - - - -det, Allt ska-padt är, och på hvars bud, Allt är godt och

här - ligt vor - - - - - - - det: Oss en fa - der vill han va - ra, Och ut-

af sin go - - da vil - ja Skall han all - tid oss be - - - - va - - - - - - - ra,

Al - drig oss i - - från sig skil- - -ja. På allt hans ö - - ga gif- - ver akt, Och

Sista versen.

in - - gen står e - - mot hans makt. A - - - - - - - - - - men.

18.
M.-Kl. 15.

v. 2. Jag tror på Med-la--ren, som rör-des af vår nöd, Att him-lens frid till

jor-den bä--ra, Och gaf oss lju-set med sin lä-----ra, Och gaf oss lif-vet med sin

död. O nåd och kär-lek u-tan li---ke! För-bar-ma--re! du ser till en för-vil-lad

hop, Och lå--ter upp för ångrens rop Ditt hjer-ta och ditt nå-de---ri------ke.

19.
M.-kl. 16.

v. 1. O - - änd - li - - ge, i lju - sets strå - - lar För död - lig - - he-tens blic-kar skymd!
Ditt vä - sens här - lig - het sig må - - lar Kring himlens hvalf, kring jor-dens rymd.

Upp till din höjd ej tan-ken hin - - - ner, Ner till ditt djup ej tan - ken når; Men

hjer- -tat i ditt verk dig fin- - - ner, Och dyr - kar dig i di - - na spår.

20.
(35.)
M.-kl. 6.

v. 4. O E- -vi - - ge! i ditt för - bund Din an - de oss led - - sa - - - - - - ge.
I glä-djens dag, i nö-dens stund Vår dyr-kan dig be- - ha - - - - - - ge.

Väl- - - - - -sig- - - na oss med nåd och tröst, Och var- - - de

frid i al - - - la bröst Och syn - - dens väl - - - de kros - - - - - - - - sadt!

21.
M.-Kl. 11.

v. 4. O du, Guds hel-ga An-da! kom, Slit sön-der sa-tans sna - - - - - - ra.
Det ord, vi fått af Her-ra--nom, U - - - ti vår själ be - - va - - - - - - ra:

På det en - - - hvar må he - - - lig - - - gjord Lof - - - sjun - ga Gud med

gam - - - man, Och Je - - - su Chri - - sti dy - - - ra ord Oss le - - - da

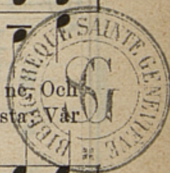
al - - - le - - - - sam - - - - - - - - - man Till him - - lens gläd - - - je. A - - - - - - - - men.

22.

M.-kl. 17.

Gud tre- - - - fal-dig! statt oss bi Och låt oss ej för-derf- - - - - vas.
Gör vår själ från syn-den fri, Låt him-len af oss ärf- - - - - -vas.

Styr- -ke oss din kraft, att vi Det on-da öf-ver- - -vin- - - - - - ne, Och
Hjelp att dig vi äl-ska må Och så-som oss vår nä- - - - - - -sta, Vår

så med christligt sin - - - - - - ne Det säl - la må - let hin - - - - - - - ne.
tro, vårt hopp be - - - - - fä - - - - - - sta; Gud hjelp oss till det bä - - - - - - - sta.

A - - men, a - men, ske allt - - - så! Hal - - - - le - lu - - - - ja! Hal - - - - le - lu - - - - - ja!

23.

M.-Kl. 39a.

*)

v. 2. O Je--su Christ, som mandom tog! Hjelp oss att kom-ma städs i--hog Din bitt-ra

död, ditt re-na ord, I dem vår själ blir sa-lig--gjord. Sa---lig-----gjord.

*) Bättre så:

v. 2. tog! Hjelp oss att

*) Bättre:

v. 1. lig! Gif oss nåd

24 v. 1 se **messan.** De öfriga verserna se **140.**

25 *a.* (194.) M.-kl. 20.

v. 1. O Ska- -pa- - - -re! o go- -de Gud! O Fa - der, nå - dens
För- - - -låt hvad gjordt är mot din bud, Låt Je- - su för - bön

käl - - - - - - la! Ej hand - la med oss ef - - ter rätt, Fast
gäl - - - - - - la.

me - - ra up - - på Fa-ders - - - sätt; Och som ditt barn må hvar och

en, Från syn-den ren, Dig fram-gent tje - - na u - - tan men.

*)

25 b.
(194.)
M.-kl. 20.

v. 2. För - - - bar - - ma dig, o Je - - su Christ Och vär - - des oss be-
Du är den star - - ke hjel - - te visst, Som hin - - dra kan all

nå - - - - - - - - - - - da. Så fräls ditt folk ut - - - - af dess nöd, Du
vå - - - - - - - - - - - da.

*) »Efter allmännaste bruket» — se i slutet af Hæffners koralbok.

som med lä - - ra, lif och död Oss löst af e - - vigt qval och

ve! Din nåd be - - - - te, Att in - - tet ondt hos oss må ske.

26.
M.-kl. 21.

*)

v. 1. Vi på jor - den lef - - ve här, Un - - der dö - - den fång - - - - - - - ne:
Hvem få vi, som hjel - pen är, Att ej bli för - gång - - - - - - - ne?

O Fa - - der! dig al - - - - le - - - - - - - - na. Dock må vi sör - - ja

*) Vid omtagning kan för undvikande af »tvärstånd» första ackordet vara g d g h.

bit - - ter - - - - lig, Att vi så för - - - - gä - - tit dig. He - - - - - li - - ge

Her - - re Gud! He - - - - - li - - ge, star - - ke Gud. He - - li - - - - - ge, barm-

her - - - - ti - - ge Fräl - - sa - - re! Du e - - - - vi - - ge Gud! Låt oss ic - - ke

fal - - - - - - - - lå I den bitt - - ra dö - dens nöd. Var oss barm - her - - - - - - tig!

27 se **7.**

28.
M.-kl. 4.

v. 6. O Her-re! dig jag vill å---kal--la, När af-ton-stjernan framgår skön;
När mor-gon-dag-gens per-lor fal--la, Till dig jag hö-ja skall min bön,
Och al--drig glöm-ma di--na bud, O Fa-der, Ska--pa--re och Gud!

29.
M.-kl. 22.

v. 10. Zi - - ons Gud är hög och stor: Sa - - lig den, på ho - - nom tror!

Lof - - va Her - ran gam - mal, ung! Glad - - lig Hal - - le - - - - lu - - ja sjung.

30 se **8.**

31.

M.-kl. 19.

93 v. 1. O du, vår Her---re Je---su Christ, Som på dig

tog vår synd och brist, Som plå--gad var och sla--gen hårdt, Som

må- - -ste dra- - -ga kor- - -set svårt! Dig bed- - -je vi, att,

för din död, Du hjel- - per oss i· all vår nöd.

32.
(35.)
M.-Kl. 6.

v. 1. Dig Her-re Gud! är in-gen lik I him-len och på jor- - - - den.
Så här-lig, hög och nå-de- - rik Är in-gen konung vor- - - - den.
Stor är du och ditt namn är stort, Och sto - ra ting med oss du gjort, O al- -la Her-rars Her- - - -re!

33.

M.-kl. 24.

183 v. 1. Till dig af hjer - tans grun - - - - - - - de I nö - den ro - par

jag. Ack! att jag fin - - na kun - - - - - - - de, O Gud! för dig be-

hag! Låt upp ditt mil - - da ö - - - - - - - - - ra, När jag å - - - - kal - - lar

dig. Af nåd mig vär - - des hö - - - - - - - - - ra; Du vet hvad fe - lar mig.

34 se 3.

35.

M.-Kl. 6.

46 v. 1.

Hvar man må nu väl gläd - ja sig; Här är stor fröjd å fär- - - - - de,
Ty nu är Gud oss nå - de - - lig, Som vo - ro dö-den vär- - - - - de.

Han haf - - ver al - - - lom sagt det till, Att han barm - - - her - - tig

va - - - ra vill: Hvad kan vårt hopp för - - - - trän - - - - - - - - - - ga?

36.
(33.)
M.-kl. 24.

v. 6. När lif- - vet skall upp - - hö - - - - ra, Gif mig en sömn så söt.
Låt di - - na eng- -lar fö - - - - ra Min själ u - - - ti ditt sköt.

När du till doms vill kom - - - - - - ma, Låt, Fa - der nå - de - - - - rik! Mig

då med al - - - la from - - - ma Bli di - - na eng - - lar lik.

37.
(35.)
M.-Kl. 6.

v. 1. Af dig, o Gud! jag kal-lad är Till da-gens ljus och lif - - - - - vet,
Och allt, som mig för - nö - jer här, Är af din nåd mig gif - - - - - vet.
Jag är ett rin - ga stoft för dig, Dock haf-ver du be - vist på mig Din hö - ga allmakts un - - - - der.

38.
(215.)
M.-Kl. 13.

v. 1. Sto - - re Gud! mitt hjer - - ta lär Mot din kär - - lek rätt att sva - ra.
Du, som gjor - - de att jag är, Och att jag skall e - vigt va - ra!

Du, att sty - - ra lif - - vets lopp, Gaf o - - - - död - lig - - - he - tens hopp.

39.
M.-Kl. 7.

v. 6. O Je - - su! tag med nåd e - - - - mot Min suc - kan, lagd vid
Läk syn - - da - - - - så - - ren med ditt blod, Bjud qval - da hjer-tat

kor - - - sets fot: Mitt sam - - - ve - - - - te du re - - - - - - - - na;
fat - - - ta mod, Och mig med dig för - - - - - - e - - - - - - - - na:

Att jag i sam--ve----tet en vän Och i den hög--ste Do-ma-

ren En Fa--der blott må skå------da, Som vill sitt barn be---nå------da.

40.
M.-Kl. 25.

284 v. 1. I din vård, som räc- -ker till, Go- -de Gud! åt al- - - - - - -la,
Nä-stans väl jag li- -ka vill, Så- -som mitt be- - -fal- - - - - - -la.

Her-re! var Hans för-svar, Var hans hjelp i nö- - - - den, Styrk hans hopp i dö- - - - den.

41.

M.-kl. 26.

147 v. 1.

Så högt har Gud, oss till stor fröjd, Den fall - na verl-den äl - - - - - skat,
Att han sin Son från him-lens höjd Har sändt, som oss har fräl - - - - sat.

I syn - der var så verl - den sänkt, Att hjelp ej stod att fin - - - - - - na, Ej

42 se **33.**

43.
(70.)
M.-Kl. 27.

Och för mig i dö - den gick! I ditt blod vårt fall - - na släg - te,

När det föl - - jer di - na spår, Lif och säll - het å - - ter - - - får.

44.

M.-kl. 29.

v. 1. Ack! vi ä - - re al - - la A - dams barn, o Gud! Så - - som han vi fal - - la, Bry - - ta mot din bud. Lust och hög - mod hö - - ra Or - mens

smic - ker än. Att hvar - - - ann för - - - - stö - - ra, Vän för - - - - - le - der vän.

Her - - re, dig för - - bar - - ma! Var oss nå - - de - - lig! Her - - re, hjelp oss ar - - ma!

45.

M.-kl. 28.

v. 8.

Sa - - lig, sa - - lig den som kän - de, Den som trod - de dig al - - - le - - - na.
San - nan Gud, och den du sän - de, Att med dig oss. än för - - e - - - na.

Je - - su Chri - ste! du är vor - den Vä - - gen, san - - nin - gen och lif - - vet;

Och i him - len och på jor - - den, Är ej an - - nat namn oss gif - - vet.

46 se **35.**

47.

M.-Kl. 6.

v. 1. O Je - su Christ, du nå-dens brunn! Du lif - sens re - na käl - - - - la!
En bön, som går af hjertans grund, Låt, Her - re! för dig gäl - - - - la!

Din sto - - - ra nåd, ditt ljuf- - va namn, Mig loc - - ka till din

öpp- - - na famn, Min nöd för dig att stäl - - - - - - - - la.

48 se 77.

49.
(35.)
M.-Kl. 6.

v. 5.

Pris va - re dig e - - vin - ner - - lig, Som oss din nåd be - - vi - - - - - - ste!
Vi ä - - re nu Guds barn med dig, O Her - re Je - su Chri - - - - - ste!

Så må nu hvar man va - - - ra glad, Och pri - - - sa Gud i

al - - - lan stad: Han är vår kä - - - - re fa - - - - - - - - - - der.

50.

M.-kl. 30.

105 v. 5. När, Her - - re! du oss väc - - - - - ker Den si - - sta mor - - gon - väckt,
Och du din hand ut - - sträc - - - - ker Att dö - - ma jor - dens slägt;

Ljuft skall din stäm-ma klin - - ga Och oss det bud-skap brin - - - ga, Att in-gen död är mer!

51.

M.-Kl. 31.

v. 1. Gläd dig, du Chri - sti Brud! Och möt din Her - - ra Gud. Den

sto - - ra dag du skå - - - - - - dat, Som de pro - - fe - - ter bå - - - - - - dat. Ho - si-

an - - na, pris och ä - - - - - ra Vår ko - nung vi hem - bä - - - - - - - ra.

52.

M.-kl. 32.

v. 5. Kom snart till mig, o Je - - su kär! Mitt hjer - - ta för dig öp - - pet

är: Kom in med nåd och sa - - lig - - het Och blif der qvar i e - - vig - - het. O

Je - - su, gif en sta - - dig tro Och hjelp mig till din him - - la - - ro. »Jag

kom - mer snart, o kä - - ra Själ!» Ja, a - - men, kom! nu är mig väl.

53.
M.-kl. 33.

v. 1.
Be - - re - den väg för Her - ran! Berg, sjun-ken, djup, stån opp!
Han kommer, han som fjer - ran Var sedd af Fädrens hopp!
Rätt - fär - dig - - he - tens

För - ste, Af Da - vids hus den stör - - - ste. Väl - sig - nad va - re han, Som kom i Her - rans namn!

54.
(63.)
M.-kl. 18.

v. 4. All verl--den stäm-me upp med fröjd: Pris va--re Gud i him-lens höjd! Väl---sig--nad blif--ve jor-dens krets, Och men-skan bätt-rad och till-freds!

55.

M.-kl. 34.

v. 1. Var hel- - - sad, skö- - - na mor- - gon - - stund, Som af Pro-
Du sto- - - - ra dag, du säl - - - la dag, På hvil - ken

fe- - - ters hel- - - ga munn Är oss be - - - - bå - dad vor - - - - - - - den!
him - - lens väl - - - be - - - - hag Än- - - - nu be - - - - sö - ker jor - - - - - - - den!

*)

Un--ga Sjun-ga Med de gam-la; Sig för--sam-la Jor-dens bö--ner

*) Ps. 430.

Kring den stör--ste af dess sö---ner. Styrk du mig Kraf--te---lig.

56.
(63.)
M.-kl. 18.

v. 1. Si! nat--ten flyr för da-gens fröjd, Och eng-lars röst från him-lens höjd Det bud till from-ma her--dar bär, Att född den go--de Her-den är.

57.
M.-Kl. 35.

v. 3. Dig kläd i he - - - lig - - - - he - - tens skrud, O Zi - - - on!
Brist ut och sjung, du Chri - - sti brud: Min an - - - de

låt ditt har - - - po - - - ljud Nu klin - - ga när och fjer - - - - - - - ran;
fröj - - dar sig i Gud, Mitt hjer - - ta pri - - sar Her - - - - - - - ran.

Han kun- - gjort har sitt hel - - - ga råd: Hans san - - ning, e - - - vig
som hans nåd, Skall al - - - drig å - - - ter - - - - vän - - - - - - - - da! Han

öpp- - -nat har sin hul- - -da famn: Hans lof skall va- - -ra,

som hans namn, Allt in- - -till verl- -dens än- - - - - - - -da!

58.
(29.)
M.-Kl. 22.

v. 7. Pris ske Gud i him-mels-höjd! Bä--re jor--den frid och fröjd,

Och hans vil--ja, med hans ord, Kring all verl-den blif--ve spord!

59.

M.-Kl. 36.

v. 1. Gläd dig, du hel-ga Christen-het! Be-känn, be-sjung din sa-lig--het: Ty

Je-sus kom-men är, Som dig det budskap bär, Att Her-ren dig har e-vigt kär.

60.

M.-Kl. 37.

v. 1. En jung-fru födde ett barn i dag, Det vi skole pri-sa och ä - - - - - ra. I

det hafver Gud ett godt be- - hag Och bjuder oss hö-ra dess lä - - - - - ra. Och vo- - re ej det

bar-net födt, För-tap-padt blef-ve då allt kött: Nu fräls-ning bjuds åt al - - - - la. Pris va-re

dig, o Je- - su Christ! Du är vårt en- - da hopp för-visst; Vi för din fot ned-fal - - - - la.

v. 2. De her-dar vak-ta-de de-ras hjord I mar-ke-ne, der de lå - - - - - go, Der

Fortsättning
se tillbaka vid 𝄋.

fin-go de hö-ra en-ge-lens ord Och Her - - - rans klar-het de så - - - - - - go:

v. 3. De him-mel-ska härar med hö-gan röst Be--gynte med engelen sjun----ga; De

Fortsättning
se tillbaka vid 𝄋

lof-va-de Gud med glä-dje och tröst, Med he-lig, o--dö-de-lig tun-----ga:

61.

M.-kl. 38.

v. 1. Hvar Christ-tro - gen fröj - - de sig Ut- - af hjer - tat in- - ner - - - lig!

Gud är oss miss - - - kun - - de - - - lig: Han är oss när, hans här - - lig - - het vi

så - - - - - - - - go. Här vi spor - de Det kun - - - gjor - - de Ga - - bri - - - el.

*)

E - - - - - ja! E - - - - ja! Guds ord är nu vor - - det kött, Af en

*) Bättre:

ja! Guds ord är nu.

jung - fru är det född: Hal - - - le - - - lu - - - - ja! Oss är född För - los - - sa-

ren, För - - - bar - - ma - - - ren, I Is - - - ra - - - - - el. Gud blef man, Sjelf Her - ren

han Blef oss en träl. Ljuf - lig hamn Är oss hans namn: Im - ma - - nu-

el! Han oss bju - - der frid och fröjd och e - - - vigt väl.

62.

M.-Kl. 39b.

v. 1. Lof va - re dig, o Je - su Christ, Som men-ska blef, dock u - tan brist! I o-skuld dig en jung-fru bar, Stor fröjd der-vid i him - len var. Å - ra va - re Gud!

63.

M.-kl. 18.

*)

v. 15. Ä - - - - ra ske Gud up - - på sin thron, Som oss har skänkt sin en - da Son! Nu

men - skors röst och eng - lars chor Lof - - - sjun - - ge den i höj - - den bor!

*) Riktigare:

v. 15. Ä - - - - ra ske.

64.
M.-kl. 40.

*)

302 v. 1.

Vår Ko-nung och vårt Fo-ster-land, O fädrens Gud! be--skyd----da.
Slut kär-le-kens och fri-dens band Om-kring pa--lats och hyd----da.

Med o--väld va--re tyd------da De la--gar, du oss gaf, o Gud! Och

*) Vid omtagning kan för »tvärstånds» undvikande det första ackordet vara c ass f.

san--nin---gens och dyg-dens bud Af fri---a hjer-tan lyd-----da.

65.
M.-Kl. 41.

v. 5. Je--su namn be----slu--ta skall Lif--vets qval och strid,
När min pröf--vo----dag är all Och jag far i frid:

Ty han är den, Som af - - - - pla - - - nat all min skuld

Och mig mö - - - ter e - - - vigt huld, I him - - - me - - - - - len.

66.
(198.)
M.-kl. 18.

v. 1. Si, Je - - sus är ett tröst - rikt namn Och i all nöd vår säk - - ra
hamn. I - - - - ge - - nom Je - sum få vi nåd Och fin - - ne på det bä - - sta råd.

67.

M.-Kl. 42.

v. 1. En stjer - - na gick på him - - len fram, Hal - - - - le - - - lu - - - ja! För
Ö - sterns Vi - se, un - der - - - - sam. Hal - - - - le - - lu - - - - ja! Hal - - - le - - lu - - ja!

68.

M.-Kl. 43.

v. 4. Ditt ord, o Je - - su! blif - - va må Den stjer-na, i hvars sken vi gå.

Låt din hel - - ga lä - - - - - - - - - ra Led - - - sa - - ga oss i all vår tid,

Ljus och kraft be - - - skä - - - - - - - - - ra Åt oss i lif - - vets sorg och strid,

Och i dö - - - den bä - - - - - - - - - - - ra Till vårt hjer - - ta frid!

69 se 55.

70.
M.-Kl. 27.

80 v. 1. Hvil - ken kär - - lek oss be - - vi - - sad! Af din nåd hvad grund - löst haf,

När du dig i dö - - den gaf, Je - - su! du som, e - - vigt pri - - sad

Af mitt hjer- -ta och min röst, Är i lif och död min tröst!

71.
(78.)
M.-Kl. 9.

v. 1. Dig jag öd-mjukt vill be- - trak- ta, Je- -su! i ditt lef-nads-lopp,
Och på di- - na fot-spår ak- -ta, som till him- -len le- - da opp.

La - gens bud du upp - fyllt har; He - - lig - - - - het ditt vä - - sen var;

U - - - ti dig, sin bild på jor - - den, Fa - dren är för - - kla - rad vor - - den.

72 se **186.**

72 se 186.

73.
(111.)
M.-Kl. 44.

v. 4.
Säl - le ä - - ro de, som hö - - ra, Hvad den e - vigt Go - de lärt.
De, som äl - ska, de, som gö - - ra, Hvad den He - li - - ge be - gärt;

De som, led - da af hans An - da, Ly - sta af hans mil - da ljus, Nal - ka sig till Fadrenshus!

74.
(111.)
M.-Kl. 44.

v. 1. Chri-ste! som ditt ursprung le-der E-vigt från din Fa-ders sköt,
Och, från him-len sti-gen ne-der, Dig i jor-disk skep-nad slöt!

O Guds Son och menskors li-ke! Hör ett stoft, som lyf-ter sig, Trängtan-de att nal-kas dig.

75.
(70.)
M.-kl. 27.

177 v. 7. Tack, min Gud! för den-na nå-de, Att du haf-ver trö-stat mig.

Si, mitt hjer--ta fröj-dar sig: Jag är frälst från syn-dens vå--de.

Gud ske pris! nu är mig väl: Lof--va Her--ran Gud, min själ!

76.
M.-Kl. 45.

v. 1. Je--su! du mitt lif, min hel--sa, Je--su! du för mig är död:
Du dig ut--gaf, mig att fräl--sa, I den djup-sta sjä--la-nöd.

In - - tet skall mig nu för - - - derf-va, Lif och säll - - het skall jag ärf - - va.

Pris och ä - - - ra va - - re dig, Her - - re Je - - su! in - ner - - - lig.

77.
M.-Kl. 9.

v. 6. Har jag dig i hjer--tat in--ne, Al--lan god-hets käl--la vid!
In--gen sve--da når mitt sin--ne, In--gen o---ro stör min frid.

Her--re! när jag haf-ver dig, In--tet mer skall fat--tas mig.

Den sitt allt i dig har fun - nit, Han har lyck - ligt öf - - ver - - vun - - nit.

78.
M.-kl. 9.

v. 1. Fräl - - sta verld! i nå - dens un - - der Vör - - da he - - lig - - he - - tens Gud!
Si - - na - - - i med blixt och dun - - der, Gol - - ga - - tha med fri - dens bud,

Ro- -par: men - ska! ej för- - - -gät, Sam - ma Gu - doms ma - - je - - - stät,

Syn - dens strän - ga dom för- - - -kun - nar, Syn - darn nåd och tröst för - - un- -nar.

79.
(78.)
M.-Kl. 9.

v. 1. O min Fräl--sa--re! din smär-ta, Je--su! din för--so-nings-död
Gju--ter i mitt sorgs-na hjer-ta Tröst och styr--ka mot all nöd.

Då i qval du sän--kes ner, Jag med tack-sam un-dran ser,

Hur sig nåd och rätt til - - - - li - - ka, Hos en he - - lig Gud för - - li - - ka.

80 se **70.**

81.
M.-kl. 47.

v. 1. Mil - - - de men - - ni - - - skor - - nas vän! Hur dig lik i

al- - - -la ö- - -den! Hur i lif- - vet, hur i dö - den, Det - - ta

hjer - - -ta känns i- - - - gen! När du, al - - - la qval att sma- - ka,

Upp - - går till Je - - - - - - ru - - - sa - - - - - - lem: När de di - - - - na

dig för - - - - - - sa - - - ka, Du dock ej för - - - - - - sa - - - kar dem.

82.
(229 *a.*)
M.-kl. 48.

v. 1. O Gud! hvarthän ett hjer - ta drifs, Som syn-dig å - - trå le - - - - - - der!
Det fall, det afgrundsdjup ej gifs, Dit ej det stör - tas ne - - - - - - der.

En Je - - su vän, som njöt hans bröd, Så syn - - dig vin - ning väl - - - - - jer, Att

till en grym, o - - - - skyl - - dig död, Sin fräl - - sa - - - - re han säl - - - - - jer.

83.
M.-kl. 49.

v. 1. Off - - ret stun - dar: blöd mitt sin - - ne! Lam - met till för - - so - - ning går.

Ör - - ta - - - - går - den, fal - - lets min - - ne, Hemsk i nat - tens svep - ning står.

Ack! de fall - - nas vän der - - - - in - - ne Svet - - tas blod och tröst ej får.

84.
M.-kl. 34.

v. 1. Min Fräl--sa--re! hvad sjä--la--ve Du li--der i Geth-se--ma-ne, Ho kan det, rätt be--skrif------va?
Hur hel--ve--tets och dö-dens qval Och al--le bäc--kar Be---li-al Dig, Je--su! der om--gif------va!
Du går, Än står, Qvi--der, bäf-var,

*) Bättre med betoning på »går» och »står»:

va! Du går, Än står.

Och upp - - - häf - - ver Di - - na hän - der Till de him - mels trö - - ste - - län - - der.

85.
(76.)
M.-Kl. 45.

v. 1. Je - - su! dig i dju - - pa nö - - den Di - - na eg - - na öf - - ver - - ge:
Dig, som går för dem i dö - - den, Svi - - ka och för - - ne - - ka de.

Ack, jag sjelf, som bland de di - - na Du vill fräl - - sa med din pi - - na,

Öf - - ver - - - ger dig för en verld, Full af dår - skap, synd och flärd.

86.

M.-Kl. 50.

Guds re--na Lam! o--skyl--dig På kor-set för oss slag----tad, Vår

94. All--tid be--fun-nen tå---lig, E--hur du var för--ak-----tad!

synd du haf-ver dra---git Och dödsens makt ned-sla---git. Gif oss din frid, o Je----su!

*) Bättre:

tad. All---tid be---fun-nen.

87.
M.-kl. 51.

*)

v. 7. Se men-ni-skan! o lär, min själ! Att för ett hög-re mål än jor-den sträf-

*)

va. I Je-su namn gör rätt och väl; Och ej för nö-den, ej för dö-den bäf- - - - va!

Fermaterna vid *) torde utan skada för texten kunna bortfalla.

88 se **5.**

89.

M.-kl. 53.

461 v. 1.

O hop-pets dag, som klar-nar opp Ur död-lig--he-tens dim----ma!
Du sän-ker till mitt vandringslopp Ut--af ditt ljus en strim----ma;

Och brist och nöd Och sorg och död Fly bort, som nat--tens skug----gor.

90.
(433 *a.*)
M.-Kl. 52.

v. 1. Din synd, o verld! be - - sin - - - na. Se här det blo - - det rin - - -

na, Som fräl - - sat A - dams slägt. Se höj - den af all smär - - - ta. O!

måt- -te dock hvart hjer- - - - - - - - -ta Af Je - - su si - - sta suck bli väckt.

91.
(395.)
M.-Kl. 24.

v. 1. Ditt huf - vud, Je - - - su! bö - - - jes, Ditt verk full - bor - dadt är.
Till dig mitt hjer - - ta hö - - - jes Och än en blick be - - - gär.

Till kor- -set dig jag föl- - - -jer, Dit kär- - le- - - -ken dig bragt, Der

du din hög- - het döl- - - - -jer Och dör u- - - - -ti för- - - - -akt.

92 *a*.

M.-Kl. 2.

v. 1. Skå--der, skå--der nu här al---le, Hu--ru Je--sus plå--gad är.
Tå--rar fly--te, kla--gan skal--le, Då vår syn--da-skuld han bär.

Så som Je--su smär--ta var, Al--drig nå--gons va--rit har.

92 *b.**)
(92 *a.*)
M.-Kl. 2.

*) »Efter allmännaste bruket», se i slutet af Hæffners koralbok.

93 se 31. — 94 se 86.

95 *a.*
(95 *b.*)
M.-Kl. 16.

lju - - det in i sjä - - len flö - - - - da Och or - - den ri - - stas i vårt bröst!

95 *b.* *)
M.-kl. 16.

v. 9. Dig, Je - su Kri - ste, va - - re ä - - - ra, Dig, som i allt ditt lef - ver - ne,
I ditt e - - xem - pel som din lä - - - ra, Har lå - - tit oss din öm - het se

*) Finnes ej hos HÆFFNER. Af SCHMYGEL.

Och den - na kär - lek u - tan li - - - - ke I di - na si - - sta an - de - drag! Må

vi för - - e - - nas i ditt ri - - - ke Och här dig nal - - kas hvar - - je dag!

96 *a.*
M.-kl. 18.

v. 1. Vi tac - - ke dig, o Je - - su god, Som rin - - na lät ditt dy - - ra

blod! Från sa - - tans magt och ar - - ga list Har du oss löst, o Je - - su Krist!

96 *b.*
(96 *a.*)
M.-Kl. 18.

v. 4. O Je - - su, du vår bro - der kär! Du vill oss all - - tid va - - ra

när: I vårt e - - - län - - de hos oss blif Och hjelp oss till ett e - - vigt lif!

97.
M.-Kl. 54.

150 v. 1.

O Je - su! än de di- - - na Du vill om - kring dig se
Och af din bitt - ra pi- - - na En sa - lig frukt dem ge.
Dem in i

dö - - den äl - - skar du Och i din Fa-ders ri - - - - - ke Vill und - få dem än - - nu.

98 *a.*
(98 *b.*)
M.-kl. 55.

v. 1. Ack, hjertans ve, Att jag skall se Guds e - gen Son för - smä - - -

das, Och Guds vä - sens be - lä - - - - te Un - der fött - ren trä - - - - - das!

98 *b.*[*]
M.-Kl. 55.

v. 12. Ack, Je - su Krist, Vår tröst för- - visst, Vi dig i tro - ne bed - - -

je: Låt din pi - na, kors och död Län - da oss till gläd - - - - je!

*) »Efter allmännaste bruket», se i slutet af HÆFFNERS koralbok.

99.

M.-kl. 18.

120 v. 9. Gif att ditt ord oss ly - - ser så, Att vi i mörk-ret ic - - - ke

gå, Men ge - nom den - - na jem - mer - dal Må van - dra till din him - mels - - sal!

100.
(226.)
M.-Kl. 56.

v. 1. Ditt li - dan- - de har nått sitt slut: O Je - su! du har käm-pat ut För oss den svå - ra stri- - - - den. Ej förr, än frid åt oss du vann, Du vil- - le nju - ta fri - - - - den.

101 *a.*

M.-Kl. 57.

v. 1. Den mun är tyst, som bad så ömt För menskors ar - ma släg - - - - - - te,
Och kär - le - - ken den kalk har tömt, Som he - lig - - he - ten räck - - - - - - te.

Till ro den go - - de Her - den går, Som gaf sitt lif för si - - na får: Från

qval och strid och mö - - - - - - - da Han hvi- -lar hos de dö - - - - - - da.

101 b.*)
M.-Kl. 57.

v. 3. O lif- -sens För- -ste, som steg ned I grafvens mör-ka skö - - - - - te,
Mig i din nåd och san-ning led Till död-sens vis-sa mö - - - - - te!

*) Finnes ej hos HÆFFNER. Af J. SCHOP.

När från en verld, af o- - -ro full, Jag sän- -kes i den ty- - sta mull, Må

du min själ för- - - - -va- - - - - ra Bland di- - na fräl - stas ska- - - - - - ra!

102.
M.-Kl. 58.

v. 2. Här var mel-lan lju - set Och mörkret en strid; Dock seg - ra - de
Ned - - - stör-tad är dö - den; Och tron står opp, Bland jor - di - ska

lju - set För e - - - - vig tid.
ö - den Med him - - melskt hopp.
I, sör - jan - de qvinnor, hvem sö - ken I

*) De 2:ne noter, som sammanbindas med tecknet ⌒, motsvaras i texten dels af en, dels af två stafvelser.

v. 3, se *a*)
v. 4, se *b*)
v. 5, se *c*)

här? Den lef-van-de ej bland de dö - - - da är: Upp - - - stån-den är

a)

Je-sus. Hal - - - - le - - lu - - - - ja! v. 3. Han lef-ver, han lef-ver och föl-jer dig än

b) c)

v. 4. Som, död för vår synd, blef genom sin död v. 5. Och sam - la in skörden, men skilja för - ut

103.

M.-kl. 59.

v. 1. Sitt ö - - ga Je - sus öpp - nat har, Och mörkret är för - - drif - - - - vet.
Det hel - ga lif han å - - ter - - tar, Som var för oss ut - - gif - - - - vet.

Hjel--ten fram ur graf - ven går, Och på hans se--ger----fa--na

står: *Upp---stån--del----sen och lif---------vet.* Hal----le - lu-------ja!

104.
M.-Kl. 18.

v. 7. Pris dig, som har från dö - dens våld Mig, kötts - lig, un - - der syn - - den

såld, Köpt fri och lärt den väg att gå, Der jag ett e - - vigt lif skall nå!

105 se 50.

106.

M.-kl. 61.

v. 4. Gam- -la, un- -ga Må lof- -sjun- -ga Fa-derns magt och här-lig- -het
Och hem-bä- -ra So- -nen ä- - -ra För så stor barm-her-tig- -het,

Pri- -sa An- -den, Som vid han-den Fö- -rer oss till sa- -lig- - -het!

107.
M.-kl. 18.

v. 1. Sig fröj--de nu hvar kri--sten man, Att Je--sus Kri-stus se--ger

vann! Hans gu-dom nu är up--pen-bar, Lik-som en mor-gon-stjer--na klar.

108.

M.-kl. 19.

v. 1. Han lef- -ver! o min an- -de, känn Din Her- -re och din Gud i-

gen! Han lem- -nat har sitt hvi- -lo- -rum, Och rö- -sten hö- -res, som var

stum, Och han--den räc--kes, som var kall: Han lef--ver, och du lef--va skall!

109.
M.-Kl. 62.

v. 7. Je-su! dig ske tack och he--der, Att du slog vår o--vän ne-der

Och för - - - stör - - de med din död Hvad oss gjor - - de qval och nöd!

För din kamp, o Je - - su kä - - re, Dig nu he - - la verl - den ä - - - re!

110.
(50.)
M.-kl. 30.

v. 7. Nu är den sto- - re da- - - - - gen, Som Her- - ren sjelf har gjort:
Vår fi- - - en- - de är sla- - - - - gen, Och Kri - - sti ri - - ke stort.

Låt oss med fröjdfull tun - - ga Om så-dan se - ger sjun - - ga Och pri - sa Her-ren Gud!

111.
M.-Kl. 44.

v. 1. Je - - su! du dig sjelf upp - väck - te, Då du låg i graf - ven död;
Med ditt dy - - ra blod du släck - te Af- grunds - el - - dens svå - - ra glöd.

Vär - - des ock min själ upp - - - lif - - - va, Att hon i - - från

a)

jor- - - -den sig Ha- - -sta må, o Gud, till dig!

a) Sista delen, melodien uppflyttad en octav, är att föredraga:

Ha- -sta må, o Gud, till dig!

a) Sista versraden sjunges äfven så:

Ha- -sta må, o Gud, till dig!

112.

M.-Kl. 63.

v. 9. Upp, min själ, min mun och tun--ga, Upp, mitt hjer--ta och min röst,
Till att pri--sa och lof--sjun--ga Je--sum, som oss å--ter--löst,

Je-sum tac--ka och be----röm--ma, Je--su god-het al--drig glöm-ma!

113.

M.-Kl. 64.

v. 1. Till här-lig- - he-tens land i- - gen Jag ser dig, Je - su, fa- - - - - - ra;
Men jag på jor-den må-ste än En gäst och främling va- - - - - ra.

Långt från mitt hem jag van- - drar här: Mitt säll-skap sorg och mö- - da är.

114.
(198.)
M.-Kl. 18.

v. 5. Säll den, som fast i tro- - ne står Och bär sitt kors i di- - na spår! Dit du har gått, med fröjd han går Och af din hand sin kro- - na får.

115 se **107.** — **116** se **9.** — **117** se **12.**

118.
(144.)
(35.)
M.-Kl. 6.

se - - - ger - - - - - stod, Ned - - - - - fal - - - la folk och kun - - - - - - - - - - gar.

119.
(280.)
M.-Kl. 6.

v. 5. Hur tomt är allt, hvad verl - den har! Hur kort dess nö - jen va - - - - - ra!
Snart stun - dar nat - - ten, då en hvar Af oss skall hä - dan fa - - - - - ra.

Och då hvad är all lyc - - - ka här E - - - - mot det löf - - tet:

»Hvar jag är, Der sko - - -len I ock va- - - - - - - - - - ra!»

120 se **99.** — **121** se **47** eller **186.**

122.
(229 *a.*)
(237.)
M.-Kl. 48.

v. 5. Ja, Her-rans ljus ej slock-nar ut, Fast det i moln sig döl- - - - -jer.
Det go- - -da seg- - ra skall till slut, Fast verl-den det för- -föl- - - - -jer.

Och han, som kom i Fa-dernsnamn, Skall än väl- -sig- -nad kom- - - - -ma, Och

sam- - la i en e- - vig hamn Från ti- -dens storm de from- - - - - - ma.

123 se 79. — 123 är hos HÆFFNER i det närmaste lika med 79.

124.
M.-kl. 65.

v. 4. Guds ord och löf - te skall be- - stå; Vi det i hjer-tat bä- - - - - - - - -re.
För him-mel, ej för jord, vi gå Till strids och gla - de ä - - - - - - - - - re,

Ä - - - re all - - tid väl till mods, Fast vi vå - - ge gods Och ä - - - ra,

lif och allt: Ske blott som Gud be - fallt! Guds ri - - ke vi be - - hål - - - - - - - - - le.

125 *a.*
(226.)
(125 *b.*)
M.-Kl. 56.

v. 6. Du, som så högt har äl-skat mig, Min Je-su, jag ej glömmer dig I gläd-jen el-ler nö----den! Min vän är min och jag är hans I lif-vet och i dö----den.

125 b.*)
M.-Kl. 56.

*) Finnes ej hos Hæffner. Melodien tysk.

126.

M.-kl. 66.

v. 1. Dit du går, dit går ock jag: Der du blif-ver, vill jag blif- -va.
Vär - des sjelf ditt väl- - be- - hag, Je - - su, i mitt hjer-ta skrif - va!

He- - lad i - - från syn - - da - - så - - ren, Vill jag föl - - ja dig i spå - ren. :,:
He- - lad i - - från syn - - da - - så - - ren, Vill jag föl - - ja dig i spå - ren.

När ps. 308 och 341 sjungas efter denna melodi, repeteras ej de två sista versraderna.

127 se **111.**

127 se 111.

128.

M.-kl. 67.

Ack, hvad har jag, som blir qvar? Ån - - ger blott och sak - - - - - nad.

129 se **77.**

130.
(186.)
M.-kl. 6.

*)

v. 8. O go - - de An-de! led du mig Till san-nin - gen och lif - - - - - vet!
Skrif i mitt hjer-ta hvad af dig I lif-sens ord är skrif - - - - vet!

Styrkt af din kraft, ledd af din nåd, Jag vill ditt kär--leks-

ful---la råd Med he---lig van---del pri--------sa.

*) Bättre:

vet. Styrkt af din kraft, ledd af din nåd,

131.

M.-kl. 68.

v. 1. He- - - - - li- - - ge An- - - - da! San- - - nin - gens An - - - da! Kom, att

oss led- - - - sa- - - - - ga. Låt oss ej fal - - la el - - ler oss för - - vil - - - - la,

Men till må - - let dra - - - ga, I tro - - nes ljus för - - trö-stan - - de och stil - - - la.

Slutet af sista versen.

Vis - - - - het, o Her - - - re! Gif oss af höj - - - den.

132.
M.-Kl. 69.

O du Hel-ge An- - - de! kom till oss in; Med nåd och frid i di- - na
trog-na hjer-tan blif; Din lef - - van-de kär-leks - - lå - ga der upp-tänd och up - - pe - - håll: Du,

som af al - la tun - go - - mål och land för - sam - lar fol - - - - - ken I Herrans Je - su Kri - sti

tro en - - dräg - te - - li - - - ga! Hal - - - le - - - - - lu - - - - - ja! Hal - - le - - - - - lu - - - - - - ja!

133.

M.-kl. 39c.

v. 1. Kom, Hel-ge An-de! Her-re god! Be--sök vårt hjer-ta, gif oss mod: För-lä--na oss din hel-ga nåd, För--lä--na oss din hel-ga nåd Och var med oss i råd och dåd.

134.
M.-kl. 70.

v. 3. Du hel--ga eld, all verl-dens tröst, Låt kär-lek brin-na i vårt bröst! Gif
oss, af din hug-sva--lan god, I jor--disk nöd ett himmelskt mod. På kor--sets

väg oss styrk och led, Mot fre - - stel - sen med kraft be - - red, Att här vi man - ligt

stri - - da må Och ge - - nom död till lif - vet gå. Hal - - le - - lu - - ja! Hal - - le - - lu - - ja!

135.
M.-Kl. 71.

v. 1. Dig, Hel- - ge An- - de, bed- - je vi, Att med din kraft du står oss bi

Un- - der pröf- - vo- - ti- - - - - - der Och svå- - ra stri- - - - - - der: Helst u- - - ti den

yt - - ter - - - sta, När det till än - - dan li - - - - - - der! O Gud, för - - bar - - ma dig!

136.
M.-kl. 9.

500 v. 7.

Her - - re, sig - - ne du och rå - - de Och be - - va - - re nu oss väl!
Her - - re, ditt an - - sigt i nå - - de Ly - - se all - - tid för vår själ!

Her--re Gud, dig till oss vänd Och din frid oss al--lom sänd!

O, Gud Fa--der, Son och An--de, Dig ske pris i al--lo lan--de!

137.

M.-Kl. 46.

v. 1. An - da, full af nå - - - - de, I all nöd och vå - - - - de Du min tröst för - blif!
Agg och harm du släc - - - ker Och i hjer - tat väc - - - ker Kär-leks-eld och lif.

Lär du nu min sva- - - ga tun- - - ga Om din kraft med gläd - - je sjun - - ga!

138.

M.-kl. 72.

v. 1. Kom, Hel- - - ge An- - - de, till mig in, Upp- - - lys min

själ, upp- - - - - tänd mitt sinn', Att jag i dig må blif- - - - - -

va! Låt ly- - - -sa lif- - -sens ljus för mig, Och led mig

på den rät- - -ta stig: Dig vill jag helt mig gif- - - - - - - -va.

139.

M.-Kl. 73.

v. 1. Vi lof - - ve dig, o sto - - re Gud, Med makt och ä - - - ra

går ditt bud, Ditt hel - - - ga ord kring him - - - lar och kring jord.

He - - - - - - lig, He - - - - - - lig, He - - - - - lig är Her - - - ren Gud!

140.
M.-Kl. 6.

v. 1. Af him - lens här den Hög - stes makt För - täljs med tu - sen mun - - - - nar,
Det vi - - da fä - stets lju - - sa prakt Hans hän-ders verk för - - kun - - - - nar,

Och da- - -gen, som i- - - - - -från oss flyr, Be- - - -bå- - -dar

för den dag, som gryr, Hans ä- - - -ra och hans un- - - - - - - -der.

141.
(420.)
M.-kl. 74.

v. 1. Dig, lju--sens Fa--der, va--re pris: Jag fick till ri--ke-dom Det ord, som gör den from-me vis Och gör den vi--se from!

142.
M.-Kl. 39 *d.*

a)

v. 1. Be- - - -trak- - tom väl de ti- - - -o bud, Dem him- - - me- -

lens och jor - dens Gud Ut- - - - gif- - vit har från Si- - na- - - - -i! Än- -

b)

nu i dag för- - - -nim - me vi De hel- - ga ljud.
a)
b)
Be- -trak- -tom väl de ti- - - o bud. Än- - nu i dag för- -nim- -me vi.

143 se **39.**

144.

M.-Kl. 6.

v. 10. Så står allt-sam-mans i Guds nåd, Att sa--li--ge vi blif-----va.
Men fast och e--vigt är hans råd Dem trognom det att gif-----va.

Vi haf---ve i---del skröp--lig------het; I Gud är

all vår sa - - - lig - - - het. Gud va - - - re pris och ä - - - - - - - - - ra!

145.
(226.)
(125 *b*.)
M.-Kl. 56.

v. 1. Om, Je - - su, på min van-drings - - - stig Ditt dy - - ra ord ej

le - - der mig, Min själ af natt om - - - gif - - - - - - - ves, Och mitt be - - -

gär Likt böl - - - jan är, Som ut - - - af vä - - dret drif - - - - - - ves.

146.
M.-kl. 75.

v. 1. När verldens hopp för- - tvi-nadt stod, Likt blomman u - - ti san - - - - den, Rann
upp så klar en hel - so - - flod, Gaf kraft och mod Åt qval - da men-sko - - an - - - - - - den.

147 se 41. — 148 se 136.

149.
(21.)
M.-Kl. 11.

v. 4. O menskor! vän-der om till Gud Och var-der barnen li------ke!
Blott med o--skyl-dig--he-tens skrud I prydens till Guds ri------ke.

Med Krist-lig dygd och sam-vets---ro Ert bar--na-skap för--kla-----

rer, Be - - - hål - - ler kär - - lek, hopp och tro, Och him - lens nåd be - - -

va - - - - - - - - - rer U - - - - ti ett hel - gadt hjer - - - - - - ta.

150 se **97.**

151.
(280.)
M.-Kl. 6.

v. 1. Jag kommer, Gud, och sö - ker dig, För - kros-sad, stadd i vå - - - - - da.
För - - bar - ma - - re, ack, se till mig Och mig med tröst be - - nå - - - - - da!

Jag bru - tit har mot di - na bud, Men Je - sus, med - la - ren hos Gud, Har verldens syn - der bu - - - - - rit.

152 *a.*
(152 *c.*)
M.-Kl. 76.

v. 1. Je - - sus Chri - stus är vår hel - - sa, Som oss al - - - la vil - - le fräl - - sa.

Med sin pi - - - na och sin död Han oss för - - - löst ur död - sens nöd.

152 *b.*
(152 *c.*)
M.-kl. 76.

v. 3. Vid sitt bord han vill oss trö- - -sta, Att vi ä- - -re å- -ter- -lö- - -sta;

Vi der- - - -om för- - - -säk-ran få, När vi till Her-rans natt-vard gå.

152 c.*)
M.-Kl. 76.

v. 12. Her - - re, dig vi sko - - le pri - - sa, Som oss vill så huld be - - spi - sa.

Tack ske dig i e - - vig - - - - het För en så stor barm - - her - - tig - - het.

*) Finnes ej hos Hæffner. Melodien tysk.

153 *a*.
(153 *b*.)
M.-Kl. 77.

v. 1. Hvad röst, hvad ljuf-lig röst jag hör, Upp, själ, och fi--ra, som sig bör, Den

dag, som Her-ren gör! I dag till dig sker Her-rans ord: »Kom i min famn, kom till mitt bord!»

Ur supplementet till Hæffners koralbok.

153 b.
M.-Kl. 77.

v. 2. Jag kom-mer, Je-su, på ditt bud; Men kläd mig sjelf i he-lig skrud, Min Her-re och min Gud! I--kläd mig din rätt--fär-dig--het, Att jag må se din sa-lig-het!

154.

M.-kl. 18.

v. 1. Vår Her--ras Je--su Kri--sti död Hug-sva--lar oss i all vår

nöd; Och när vi tän--ke der--up--på, En hjer-tans glä--dje vi då få.

155.

M.-Kl. 6.

v. 1. Du lif-sens bröd, o Je - su Krist, Som lå - ter dig här fin - - - - na
Den nå-dig, som sin syn-da-brist Vill ång - ra och be - sin - - - - na!
Dig be-der jag så in - ner - - lig, Du vil - le nu be - - re - da mig, Att jag må vär-dig va - - - - ra!

156 se **51.**

157.*) (154.) M.-kl. 18.

v. 17. Ack, Je - - su, oss be - - red - - da gör, All syn - dens magt i oss för - - stör, Vårt hjer - - ta öpp - - na, väck och rör, Att vi dig und - - få som sig bör!

*) Finnes ej hos HÆFFNER. Ur svenska koralboken af 1695.

158.
(154.)
M.-kl. 18.

v. 1. Af he--lig läng-tan hjer--tat slår: Min Je--sum jag till mö--tes

går. Min själ skall se och sma--ka här, Hur ljuf--lig du, o Her--re, är!

159.

M.-Kl. 78.

v. 1. Gud va - re lof - vad och af hjer-tat pri-sad, Att min själ har blif - vit spi - - sad
Vid Herrans hel--ga bord, hvars him-la - gåf - vor Öf - ver - gå all jor-dens håf - - vor!

Dig va - - re pris, o Her - - re Gud! Du, som allt kan ge och sjelf dig gaf

*) Bättre med betoning på »dig»:

160a.
M.-kl. 79.

a)

v. 3. O du, min äd- -la skatt, du lif-sens springe - käl- - - - la,
Som dig till e- -gen-dom Mig ve-lat å - ter- stäl- - - -la!
Ack, blif och var hos

mig, så är jag sa- -lig visst, Så är min död mitt lif! Hjelp mig, o Je- -su Krist! — käl - - - la,

a)

Finnes ej hos Hæffner.
Ur svenska koralboken af 1695.

160 b.
M.-Kl. 79.

a)

189 v. 1. Mitt skuld - - re - - - - - gi - - - ster när jag vill, o Gud, be - - -

a)

skå - - - - - - - - da, Ser jag, att syn - den mig har sänkt i e - - vig

a) Obs. fermatens olämplighet med hänsyn till texten.

vå - - - - - - - - - da; Ty jag den sam - - me är som ti - - - o tu - - sen

pund Be - - - - ta - - - la skyl - dig blef; men, Gud, be - - - - te mis - - - - kund!

161 se **35.**

161 se 35.

162.

M.-Kl. 4.

355 v. 1.

Hur rörs, o Gud, mitt un-ga sin--ne! Hvad vig-tig stund i lif-vets lopp!
Din nåd är äm-net för mitt min-ne, Din nåd är grun-den för mitt hopp.

Tag mot mitt lof, min an--dakt stärk Och hel--ga, Her--re, sjelf ditt verk!

163.
(78.)
M.-Kl. 9.

v. 7. Je- - -su! gör mig an- - ge- - lä- - gen Om hvad e-vigt gag-nar mig!
Du till him- -len vi- - sat vä- - gen: Vär-des dit ock le- -da mig!

Du mig frälst från synd och last: Gör min kal- - lel- - - - se ock fast,

Att jag, skyd - dad för all fa - - ra, Din i lif och död må va - ra!

164.
(136.)
M.-Kl. 9.

v. 1. Allt är re - do, fall - - na släg - - - te! Hör den röst, som kal - lar dig
Och ur död-sens mör - - ka häk - - - te För dig fram på lif - sens stig!

Nu är sa--lig----he--tens dag: Känn din Fa--ders hjer--te----lag!

Bäf--va att den nåd för--skju--ta, Som än--nu dig bjuds att nju---ta!

165.
(33.)
M.-Kl. 24.

v. 4. Vak upp! hör ro--pet skal---lar: Nu är be--hag--lig tid, Nu gack dit

Her-ren kal--lar Med bön och bot och strid! Vill du den nåd för--nim--ma, Som

syn - darn bjuds än - - nu, Så tänk hvar dag, hvar tim - - ma, Att nu är tid, blott nu!

166.
(76.)
M.-Kl. 45.

v. 1. Gud, min Gud, som dig för - - bar - - mar! Du, som ic - - ke vill min död,
Je - - su! räck mig di - - na ar - - - mar, Der jag lig - ger i min nöd!

Synd och qval mig öf--ver--ho---pa: Låt mig ic--ke få-fängt ro---pa!

Je--su, du min hjelp och tröst! Var mig nå--dig, hör min röst!

167.

M.-Kl. 80.

175 v. 1. Bön - hör mig, Gud, bön - hör den sva - - ga an - - - - den, Som, svig - tan-

a)

de i stri - den, till dig be - - - - - der! Min fräl - - sa - - re! om du ej

Fermaterna vid *a)* torde utan skada för texten kunna bortfalla.

a)

räc- - ker han- - den, Lik Pe- - trus jag i dju- - pet sjun- ker ne- - - - - - der.

168 se **111.** — **169** se **95** *b*.

170.
M.-kl. 81.

v. 1. Hvart flyr jag för Gud och hans e- - - vi- - ga lag? Den

drabbar mig nä - ra och fjer - - - - ran. Hur skall jag på do-mens för - - fär - - li - - ga dag Väl

kun - - na be - - stå in - för Her - - - - - - ran? Gud va - re mig syn - da - re nå - - - - - dig!

171.
(160.)
M.-Kl. 79.

v. 9. O Gud! ho mär-ka kan, hur of--ta här han bry----ter?
Gack ej med mig till doms! Du skå-dar hvad mig try----ter.
Hvad jag miss-hand-lat har, för Je-su skull gif till! Jag på en bätt-re väg här-ef-ter van-dra vill.

172.

M.-kl. 82.

v. 8. Je - su! vär - des sjelf mig fö - - ra På den stig, Der du mig Lof - vat sa - lig-

gö - - ra! Al - drig från min själ sig skil - - je Sta - dig tro, Stil - la ro, From och ly - dig vil - - je!

173.

M.-Kl. 83.

454 v. 2.

Och när du sträf-var här som bäst, Så nal-kas en ej bju-den gäst: Vi ho-nom dö-den kal-----la.
Då bryts den säk-res öf-ver-dåd, Den vi--se mån-de sak-na råd, Den star--ke må-ste fal-----la.
O men-ni--ska! O men-ni--ska! Han nal-kas dig och al------la.

174.
(239 *a.*)
M.-Kl. 4.

v. 1. Jag ar - ma men-ska! ho skall skil - - ja Min själ från den - na död-sens kropp?
Jag löf - te gaf, jag ha - - de vil - - - ja Att bry - ta af mitt syn - da - - lopp;

Men, ack, min tro - - het var ej lång: Jag föll, jag föll ock den - - na gång.

175 se **167.** — **176** se **51.** — **177** se **70.**

178.

M.-Kl. 84.

342 v. 4. Hvad nyttigt är, gif, Gud, jag det må lä - - - - ra, Be - fli - - ta mig der-hos om dygd och ä - - - - ra, Min ungdomstid ej nö - ta fåfängt bort! Det lä - ras bör är drygt, men ti - - den kort.

179 se **78.**

180.

M.-Kl. 85.

466 v. 1.

Be- - kla- ga och be- - grå- - ta Må jag mitt öf- ver- - dåd —
Men tå - rar mig ej bå- - - ta: Jag har för - spilt Guds nåd.
Ack Her - re

Gud! Jag lig - ger här nu sla - - - gen, Jag, som i gläd - je - - da - - gen För - gä - tit di - - na bud.

181.

M.-kl. 86.

v. 1. O Her- - re Gud! gör nåd med mig! För den mis- kund, som är i
Min nöd är stor: med skräck och qval Jag ser på mi- - na syn- - ders

dig, Du vill ju hjel- - pa al- - - - - - - la, Som dig i nöd å- - - kal - - - - - la.
tal. Hvad är, att jag dem göm- - - - - mer, När du mig ser och döm - - - - mer?

För dig jag syn-dat, dig, som ser I mörk-ret och i hjer-tat ner; Mot dig jag bru-tit,

dig, hvars lag, Rätt - fär - di - - ge, till do-mens dag Ej skall en prick för - - - lo - - - - ra.

182.

M.-kl. 6.

v. 1. Af djupsens nöd, o Gud, till dig Jag ro - pa må och kla - - - - ga;
Din mil - da ö - ron vänd till mig, Min röst låt dig be - ha - - - - ga!
Ty om du synden räk - na vill Och blott din strän-ga rätt se till, Ho kan då för dig blif - - - - va?

183 se **33.** — **184** se **39.**

185.
(39.)
M.-Kl. 7.

mi - - na syn - ders tal Med fa - - sa, blygd och sam - vets - qval. O Gud! hvad

står mig å - - - - - - - - - ter, Om du mig ej för - - - - lå - - - - - - - - - ter?

186.
M.-Kl. 6.

v. 1. Min hög-sta skatt, o Je - su kär, Du vär-des mig be - nå - - - - da!
Jag sve-dan af de syn-der bär, Som vid mitt hjer - ta lå - - - - da.
O Je - su, min för-hoppningsgrund! Var du min tröst i qvalens stund, Min hjelp i sjä - lens vå - - - - da!

187.
M.-Kl. 87.

v. 10. Gud Fa--der, Son, I him-mels-tron, Och Hel--ge And' till--sam----
man! Upp-tag min bön Och mig be--krön Med nåd och säll--het! A------men!

188 se 186. — 189 se 160.

190.
(395.)
M.-Kl. 24.

svig - - tar af och an; Om mig ej styr - - - ka gif - - - - - - -

ves, Dess ve - - - ke slock - - na kan.

191.
M.-kl. 19.

v. 10. Slätt in- - -gen, u- - -tan Je- - -sus kär, I him- -len och på jor- - -den är, Som gläd- -ja kan en sorg-sen själ: I

Kri- - -sto är oss e- - -vigt väl. Håll dig med tron vid

ho- - -nom fast, Han hjel- - per dig från all din last!

192 se 77. — 193 se 160.

192 se 77. — 193 se 160.

194.

M.-kl. 20.

v. 4. Ä - - - ra ske Gud, som från sin tron Till oss i nåd ser ne - - - - der,
Och Je - - su Krist, hans en - de Son, Som för oss al - - la be - - - - der,

Och An - - - dan, som med ljus och frid Oss blif - - ver när i

*) Bättre:

v. 4. Ä - - - ra ske

all vår tid! Ja, pris, o Her - - - re, va - - - - re dig, Här

tim - - - me - - - - - - lig Och se - - - dan der e - - - - vin - - - ner - - - - lig!

195.

M.-kl. 75.

v. 1. O Je - - su Krist! Till dig för - visst Har jag mitt hopp al - - - le - - - - - na. Jag

tror på dig Så hjer - - te - - lig; För - - skjut ej mig, Din tröst mig ej för - - me - - - - - na!

196.
(186.)
M.-kl. 6.

v. 1. Säll den, hvars öf - ver - trä - del - - se Den E - - vi - ge för - lå - - - - ter!
Säll den, som sin för - - vil - lel - - se Be - kän-ner och be - grå - - - ter
Och med ett hjer - ta u - - tan flärd, I - - från en ond och syn-dig verld Till Her - ran vän-der å - - - - ter!

197.
M.-kl. 79.

a)

v. 4. Gif, att jag all - - tid må i di - - na bud - ord van - - - - - dra
Och hvad ej dig är täckt med al - - - lo flit för - - - an - - - - - dra!

Hjelp, att jag hål - - - la må för all min lust och fröjd Din

*)

san - - - na fruk - - tan, och så lef - - - va e - - vigt nöjd!

a) Första delen sjunges vanligen så:

Gif att jag all - - - tid må

*) Fermaten bör bortfalla för *denna* vers.

198.

M.-Kl. 18.

330 v. 4. Å - - - - ra ske Fa - dern och hans Son, Den hel - - ga And' i sam - - ma

tron! Den he - - - li - - ga Tre - - e - - nig - - het Ske pris och lof i e - - - vig - - het!

*) Bättre:

330 v. 4. Å - - - ra ske

199.

M.-kl. 88.

306 v. 3.

Sällt är det land, den stad, det hus, Der bön och re - na se - - - - der
I mol - nets dagg, i so - lens ljus Hans mild-het kal - la ne - - - - der,

Der hel- - san går I mö - dans spår, Der tref- - na od- - larn rö - - - - - ner En

tack - sam jord Och kring sitt bord Ser si - - - na sö - - ners sö - - - - - ner.

200.
M.-Kl. 45.

437 v. 2. Skrif på fä - - stet, kla - - ra må - - na, Ska - parns mil - - da ma - je - - stät,
Och ditt bloss åt nat - - ten lå - - na, Att vi der ock se hans fjät!

Gläns ut - - - - öf - - ver berg och da - - lar: Allt om Her - rans un - - der ta - - lar!

Kläd i silf - - ver flod och fält: Öf - - ver allt sin tron han stält!

201 se **76.**

202.
(198.)
M.-kl. 18.

v. 4. Min kraft, o Her--re, är för svag Att gö--ra ef--ter ditt be-

hag; Men om jag gör det jag för-mår, Jag af din An--da bi--stånd får.

203.
(264.)
M.-kl. 63.

369 v. 1. Hel - sans gåf - - va, dy - - ra gåf - - va Af den Gud, som ger allt godt!

Må vi gla - - de ho - - nom lof - - va För så o - - vär - - der - - lig lott,

Som af oss dock säl--lan skat--tas, Kan--ske först, när den oss fat--tas!

204.
(2.)
M.-Kl. 2.

268 v. 1. He--la verl-den fröj-des Her--ran Ti--digt och af hjer-tans grund!

Kom-mer i--från or--ter fjer--ran, I, som stån i hans för-bund!

Trä--der fram med lust och fröjd, Sjun-ger Gud i him-mels---höjd!

205.

M.-kl. 89.

v. 1. Je--su, du, som sjä--len spi--sar Med ditt ord och nåd be--vi-sar!

Allt godt fin--ner jag hos dig. Blif, o Je--su, städs hos mig!

206.

M.-kl. 90.

439. Nu är en dag fram-li-den, Och natt till-stundar visst;
Från oss är so--len skriden: Blif när oss, Je-su Krist!
För-län en sta-dig tro Och
städ-se oss be---va---ra, Att vi må u-tan fa---ra Gå till vår nat--te--ro!

207 se 160. — 208 se 41.

209.

(206.)

M.-Kl. 90.

v. 4. När jag i bö-nen trä--gen, I striden tro-fast är,
Jag vandrar trygg den vä--gen, Som till ditt ri--ke bär.
Mitt kors är of--ta tungt Och mån-gen sorg mig krän-ker; Men jag på må-let tän----ker, Och hjer-tat var-der lugnt.

210.
M.-Kl. 91.

v. 11. Va - ka, bed och strid Än en li- - ten tid! Snart ditt Ka - na - an skall hin-nas,

*) Detta ställe bör för en stafvelses tillökning i v. 9 noteras så:

Kro-nan räc-kas, pal-men vin-nas I en e-vig frid. Va-ka, bed och strid! v. 9. Vid sin Jo-su-e hand.

211.
(144.)
M.-Kl. 6.

Är mö - dan tung och stri - den svår, Dess stör - re lö - nen blif - - - - ver.
v. 2. Med hvar - - je fram-gång, som du får, Ny kraft dig Her-ren gif - - - - ver.

För den, till Gud om bi - - stånd flyr, Blir se - - - gern viss, om

ock- - - så dyr, Och ljuf, ju mer den ko- - - - - - - - - - stat.

212.
(12.)
M.-kl. 12.

v. 1. Har jag nåd hos Gud i höj- - den, Har jag i mitt sam-vet frid,
O, hur lätt jag um-bär fröj- - den Af en yr och få-fäng tid!

In - - - gen ön - - skan står mig å - - - ter, In - - - gen sorg mitt

lugn för - - - - - - stör, Ty af Je - - - su mun jag hör:

»Di - - - na syn - - der jag för - - - - lå - - - ter; Mig, min vän, ditt

hjer - - - ta gif, Och du har ett e - - - vigt lif!»

213 se **8.** — **214** se **70.**

215.

M.-Kl. 13.

v. 1. Je-sus allt mitt go-da är, För mig har han sig ut-gif-vit: Honom vill jag blif-va när:

I sin bok har han mig skrif-vit. An-nat allt för-gäng-ligt är; Je-sum vill jag haf-va kär.

*) Betoning ej på »För» utan på »mig»:

är, För mig

216.

M.-kl. 60.

v. 8. Nu all sorg jag ka- - - -star, Som min själ be - la- - star, Je - su, up - på dig.
Du för mig väl sör- - - -jer, När som da - gen bör- - jar, När den slu - tar sig.

Med ditt blod Du, mild och god, Mig från syndens smit-ta tva- - ger Och mig till dig ta- - ger.

217 se **77.** — **218** se **215.** — **219** se **200.** — **220** se **28.** — **221** se **5.**

222.
(223.)
M.-kl. 92.

v. 1. Till dig, som hjer - tat - - glä - - - - - - - der Och all dess till - - flykt är, O Gud, jag tack - - sam trä - - - - der Och dig mitt of - - fer bär.

223.

M.-Kl. 92.

v. 1. O Gud! det är min gläd - - - - - je, Att mild du hör min röst. Du
nå - - digt mig till - - - - städ - - - - - je Hos dig att sö - - - ka tröst!

224 se **33.**

225.

M.-kl. 93.

414 v. 2.

Vid å--rets bör-jan mångens hopp, I skö-na fär-ger bru-----tet,
Dess he--la ba-na mät-te opp, Men släck-tes in-nan slu-----tet.

Så mån--gen då i sorg--fritt tjäll Med barn och ma--ka

bod - - - - - - - - de; Så mån - - gen då, för - - nöjd och säll, På lif och hel - - sa

trod - - - - de: Och se — nu re'n Har jor - - den gömt hans kal - - la ben!

226.

M.-kl. 56.

v. 1. På dig jag hop-pas, Her-re kär, Du, som min säk-ra till-flykt är I all min
nöd och vå - - - - - da! Jag be-der dig, Du vär-des mig Nu ock med hjelp be - nå - - - - da!

227 se **144.** — **228** se **144.**

229 *a.*
M.-Kl. 88.

v. 4. Om jag skall hin - - na ål - - drens dag Och grå - - a hå - ren bä - - - - - ra,
Ske, go - - de Fa - - der, ditt be - - hag, Blott jag dem bär med ä - - - - - ra!

Min tid du vet: Om bräck - lig - - het Skall mig på bäd - den sträc - - ka, Gif,

Her - - re, blott, Att blygd och brott Mitt sam - - vet ej be - - fläc - - - - - ka!

229 b.

(229 a.)

M.-Kl. 88.

v. 5. Min hyd - - da, ut - - af stof - - tet byggd, Till stof - tet går till - - ba - - - - - ka;
Men sjä - - len skall, i nå - - dens skygd, För-gän - gel - - sen ej sma - - - - - ka.

Min fot och hand Kan slås i band, Men ej min håg och vil - - - ja; Mig

ond - skans råd Från men - skors nåd, Men ej från Guds, kan skil - - - - - ja.

230 se **199.**

231.

M.-Kl. 22.

v. 1. Ack, min själ, haf glad - ligt mod, Tvif- - la ej, att Gud är god!

Att dig verl - den ha- - ta må, Lig- - ger fö- - ga magt up- - på.

232.
(186.)
M.-Kl. 6.

v. 4. För afundsmäns för-såt och list Du mo-det ej må fäl - - - - la!
Gud skall din o-skuld skydda visst Och den i da-gen stäl - - - - la.
De dig med svär-det ho - - ta må; Det skall ej ska - da dig, men gå Dem sjelf-va ge-nom hjer - - - tat.

233.
(21.)
M.-kl. 94.

v. 3. Min Gud och Far! Med go - da dar Du of - - ta glädt mig sva - - - - - ga;
O, skul - le jag Den on - da dag Ej ock till go - do ta - - - - - ga?

Ej ser jag här Hvad bäst mig är, Be - - - - gä - - - ren mig för-

vil - - - - - - - - - - la; Men, Her- - re, du Det kän- - ner ju Och vill ditt

barn ej il - - - - - - - - - - la: Ty är jag nöjd och stil - - - - - - - - - la.

234 se **10.**

235.
(239 *a.*)
M.-Kl. 4.

v. 5. Ju stör- - -re kors, ju mer blir dö - - - - - den För
Mot o- - -lycks- - stor- - mar- - - -na och nö - - - - - den: *För- -*

dig en ljuf och sä- - - ker hamn
loss- - ning är hans rät- - - ta namn.

På graf- - ven kor- - - set

ställs till slut Till tec- - -ken, att du li- - -dit ut.

236 se **81.**

237.
M.-kl. 48.

v. 1. I verl- -den är så mörkt och tungt, Hvarthelst jag än må län- - - - -da.
Hur skall mitt hjer- -ta blif- -va lugnt? Till hvem skall jag mig vän- - - - -da,

a)

Till hvem i him - - mel och på jord, Om ej till dig al - -

le - - - - - - - - - na? Du, Je - - - su, haf - - - ver lif - - sens ord, Det e - - - vi - -

a)

ga och re- - - - - - - - - - - -na. Du, Je- - - -su, haf- - - -ver

lif- - - -sens ord, Det e- - - - vi- - - - ga och re- - - - - - - - - - -na.

238 se **160.**

239*a.*

M.-Kl. 4.

v. 6. Det ko-star Gud ju gan-ska rin--ga Den fat--ti--ge att gö--ra rik,
Den ri--ke att till ar-mod brin--ga, En hög den lå--ge gö--ra lik;

Ty Gud, den hög--ste un--der-man, Upp--hö--ja och för--ned--ra kan.

239 b. (239 *a.*) M.-Kl. 4.

v. 7.

Sjung, läs och gack på Her-rans vä - - gar Och gör din kal - lel - se med flit,
För- - tro dig till hvad Her-ren sä - - ger Och haf till him-me-len din lit!

Ty den blir en lyck- - -sa - - lig man, Som fast på Gud för- - - trö - sta kan.

240 se **33.**

240 se 33.

241.
(239 *a.*)
M.-Kl. 4.

v. 1.
Mitt ö--ga! spar nu di--na tå--rar! Qväf di--na suc-kar, kläm-da bröst!
Den ängslan, som mitt hjer-ta så--rar, För-vand-las skall i ym-nig tröst.

Fast nö--den kän--nes tung och svår, Guds nåd den vi--da öf--ver--går.

242.
M.-kl. 95.

404 v. 1.

Med ha - stadt lopp och dun-kelt sken Oss so - len snart för - - lå - - - - - ter
Att upp - - gå sor - ge - - lig och sen På mul - na fä - stet å - - - - - ter.

För - - bi är å - - rets skö - - na tid, Och stor - mar stö - - ra byg - dens frid, Och

tä- - -ta sku- -rar sval- - - - - - - -la; Den si- - sta blom-man lu- - tad står, Och

i den kul- - na hö - stens spår De gu- - la löf- - ven fal- - - - - -la.

243.
(239 *a.*)
M.-Kl. 4.

v. 3. Som gul-det ge-nom el - den pröf - - vas, Så sjä - len pröf - vas ge - nom qval.
Gud väl - jer dem, han ser be - - höf - - vas, Och sät - ter gräns för de - - ras tal.

När Her - rans af - - sigt vun - nen är, Ur prof - - vet går den ren och skär.

244 se 206.

244 se 206.

245.

M.-Kl. 8.

v. 3. Den, som kär--leks--tå--rar grå--tit, Kän-ner ljuft, att Gud är Far.
Myc--ket var--der den för--lå--tet, Hvil-ken myc-ket äl-skat har.

Plär en jor--disk fa--der gö--ra Hvad ett barn med öm--het ber,

Skul - - le då ej Her - - ren hö - - ra Vå - - ra suc - - kar myc - - ket mer?

246 se **76.** — **247** se **8.** — **248** se **215.** — **249** se **223.** — **250** se **198.** — **251** se **229***a*.

252.
M.-kl. 96.

v. 3. Jag vet, att bå - - de natt och dag På den - na jord be - - höf - - - - vas,
Och hjer - - tat, ef - - ter Guds be - - hag, Af sorg och fröjd skall pröf - - - - vas;

Ty må jag nöjd I sorg som fröjd Den tro hos

mig be- - - - -fä- - - - - - - - - -sta, Att Her- - -ren vill mitt bä- - - - - - - - -sta.

253 se **155.** — **254** se **229***a*.

255.
(226.)
M.-Kl. 56.

v. 7. Om sparsamt bry-tas skall mitt bröd, Om jag skall pröf-vas ge-nom nöd, O Fa-der,

ske din vil - - - - - ja! Ej skall i lif, ej hel-ler död Mig nå-got från dig skil - - - - ja.

256.
(47.)
M.-Kl. 6.

v. 4. Bland mången sorg och öm för-lust, Bland stormars hot och vå - - - - da
Jag lär-de miss-tro verldens lust Och all dess tom-het skå- - - - da.
O Gud! då

var det som till dig Mitt ö- -ga, öppnadt, vän-de sig Och å- -ter- -såg din san- - - -ning.

257 se 136. — 258 se 31.

259.
(215.)
M.-Kl. 13.

v. 1. Ska--pa--re! att nal--kas dig Ge--nom bö--nen du mig lär---de;
In--gen lä---ra kan för mig E---ga me--ra tröst och vär---de.

Stof--tet ur sin van-magt fann Väg till verl-dars upp-hofs---man.

260.
(33.)
M.-Kl. 24.

v. 1. O Gud, all san--nings käl----la! Jag tror ditt löf--tes ord.
Hvad du har sagt, skall gäl----la I him-mel och på jord:

»Å----kal--la mig i nö----den, Så får du hjelp af mig!» Ja,

Her - - - re, in - - - till dö - - - - den Vill jag å - - - - kal - - - la dig.

261 se 197.

261 se 197.

262.

M.-kl. 97.

v. 7. När till dig i mör - - ka ti - - der, Hår - - da prof och tun - ga stri - der

Hö- - jas vå- - ra kla- - go- - - ljud, Öf- - ver- - - gif oss ej i nö- - den,

Stöd oss, led oss och i dö- - den Fräls oss från allt ondt, o Gud!

Chor. 1. Chor. 2. 1.

263.
M.-Kl. 98.

v. 1. O Gud, vi lof--ve dig! O Gud, vi tac--ke dig! Du

2. 1.

är; och ge--nom dig är allt. All verl--den rörs, som du be--falt: I-

2. 1

från din tron går lju - - set ut, Och stor - men vän - - tar ditt be - - slut. Hvem

2.

gör, att allt i det - - ta nu Ej blir till in - - tet? En - - dast du.

1. 2.

He - - - - lig är Her - - - ren Gud! He - - - - - lig är Her - - - ren Gud!

Tillsammans.

He - - - - - - lig är Gud, den sto - - - re Her - - ren Ze - - - ba - - - - - ot!

1. 2. 1.

v. 2. Så lju--sens eng--lar dig, vår Gud, Lof--sjun--ga högt i him--lens sal Bland

2. 1.

Kri--sti trog--na sän--de----bud, Bland he---li--ga mar--ty--rers tal. Och

2. 1.

från den lå - - - ga jor - - dens dal Ditt folk upp - stäm - mer sam - - ma ljud Och

2. 1.

re - - dan här bland strid och qval Lof - - - sjun - ger dig, all verl - dens Gud! O

2. 1.

Her- -re, du vår Ska- -pa- - - - re! O Her- -re, du vår Fräl- -sa - -re! O

2.

Her- -re, du vår Trö- -sta- - - - re! Dig pris och tack och ä- - -ra ske!

1. 2. 1.

v. 3. Dig pri - - se vi, att e - - vigt mild Du till den fall - - na men - skan såg, Som,

2. 1.

ge - - nom syn - - den från dig skild, I mör - - ker, nöd och van - magt låg! O

2. 1.

du, hvars kär - - lek var så stor, Att du din en - - da Son ut - - gaf, På

2. 1.

det att hvar och en, som tror Och från det on - - da vän - der af, Ej

2. 1.

skall för - - - gås, men vid din hand Led - - - - sa - - gas till ditt fröj - - de - - land, Dig

2.

pri - - se vi med e - - - nig röst För ljus och hel - - gel - - se och tröst!

1. 2. 1.

v. 4. Låt oss, o Gud, din An - - da få, Som, he - - lig, mäg - tig, vis och god, Oss

2. 1.

lä - - rer Kri - - sti ord för - - - - stå, För - - - - so - - ning fin - - na i hans blod Och

2. 1.

i hans hel - - ga fot - - spår gå Med frid och fröjd och krist - - ligt mod! Hjelp

2.

oss i kär - - lek, tro och hopp Full - - - bor - - da väl vårt van - dringslopp!

v. 5. Dig bed- -je, dig an- - ro- - pe vi, Du e- - vigt Go- - de, statt oss bi! Sträck

öf- - ver oss din star- - ka hand, Be- - håll oss i din nåds för- - bund! Be- - va- - ra

2. 1.

vå - - ra fä - - ders land, Väl - - sig - - na he - - la jor - dens rund! Till dig, till dig står

2.

all vår tröst: O Her - - re, hör vår bö - - ne - - röst! A - - - - - - - - - - - - - - men!

264.
M.-kl. 63.

369 v. 5. Hjelp oss al - - - la så an - - vän - - da Hvar för - - lä - - nad hel - - so - - stund,

Att än - - - - nu, när den har än - - da, Du vår själ må fin - - na sund,

*) Betoning ej på »Och», utan på »sist»:

sund, Och sist från allt

Och sist från allt ondt oss fräl- -sa, Je- -su, du vårt lif och hel- -sa!

265 se 139.

266.

M.-kl. 23.

v. 4. Lof- - -sjun-gom Her- -ran, vår För- - - -los- -sa- - - -re och Gud!
Från vå- -ra hjer- -tan sti- -ge vå- -ra läp- -pars ljud

Till Her--ran, som oss hjel-per i all nöd! Han är vår klip--pa

och vårt stöd I lif och död: Högt---lof--vad va--re Her-----ren!

267 se **131.** — **268** se **2.** — **269** se **140.**

270.

M.-Kl. 100.

Med lof - - - sång och bö - - ner Vitt - - na hvad Gud gör. Pri - - ser och be-

röm - - mer Gud, som rätt - vist dö - - mer Och sitt folk ej glöm - mer!

271 se **29.** — **272** se **197.** — **273** se **167.** — **274** se **229***a*.

275.
(264.)
M.-kl. 63.

v. 8. Stil- - la kom- - me och väl - kom- - na Va- - re dagens slut och lön!
Stil- - la må i Gud jag som- - na Från min si - sta af- - ton- - bön,

Hvil- - ken, när den här af- - bry- - tes, I en him-melsk lof- - sång by- - tes!

276 se **28.**

277.

M.-kl. 101.

278 se **124.** — **279** se **31.**

280.

M.-Kl. 6.

*)

459 v. 9.

Hjelp mig, min Je-su, styrk mitt hopp, Håll mig fast vid din lä - - - - ra!
Och, när full-bor-dadt är mitt lopp, Gif mig en e - - vig ä - - - - ra!

Min själ ut- i ditt skö - te tag, Min kropp ock - - så, på do - - me - - dag, O - - änd - lig fröjd för - - ä - - - - - ra!

*) Rigtigare:

281 se **101.**

282.
(89.)
M.-kl. 53.

v. 5. Var ar - bet - sam! Men se ej blott Up - - på ditt e - - get bä - - - - - sta! Gör

all - - tid rätt, gör ger - - na godt, Haf öm - - het för din nä - - - - - - sta! De

hulp - nas bön Skall frid och lön Vid di - - na mö - - dor fä - - - - - - sta.

283.
(8.)
M.-Kl. 8.

v. 1. Kri - - sten! klan - - dra ej din lyc - - ka, Fast en min - - dre del du fått!
Verl - dens trä - - lar blott för - - tyc - - ka Nä - - stans ym - - ni - - ga - - re lott.

Gud, som af--mätt di---na da--gar, Skå--dar hvad dig nyt--tigt är:

Med för----trö--stan till hans la--gar, Tag för--nöjd hvad han be--skär!

284 se **40.** — **285** se **19.** — **286** se **78.** — **287** se **101.**

288.
(21.)
M.-Kl. 11.

v. 1. När trygg och mätt du som-nar in, När frisk och glad du vak - - - - - nar,
Din ar - - ma nä - - sta dig på - minn, Som bröd och hel - - sa sak - - - - - nar!

Du nat - - tens hvi - - la nju - - ter nöjd; Han spör, hvad nat - - ten li - - - - - - der. Och

när din dag går fram i fröjd, I brist och qval han

qvi - - - - - - - - - - der, Att da - - - gen lång - - samt skri - - - - - - - - der.

289 se 113. — 290 se 8.

289 se 113. — 290 se 8.

291.

M.-kl. 102.

v. 3. Hvad du för- -tär i öf- -ver- -flöd, Du från din nä- -sta i hans nöd Med gud-lös hård-het röf- - - - -var;
Och på din e- -gen kropp och själ Med det- -ta rån, o lustans träl, Ett sjelfmord du för- - öf- - - - -var.
Ack, ru- -sa ej så blind och djerf, O syn- -da- -re, till ditt för-derf!

292 se 140. — 293 se 8. — 294 se 45.

295 *a.*
(295 *b.*)
M.-kl. 103.

v. 2. Hvad bå - - - tar det att ärf - - - - - - - - - va Börd, ri - - - - ke - -

dom och magt, Hvad bå - - - tar att för - - - - - värf - - - - - - va All

verl - - dens lust och prakt, Om det - - - ta allt lik - - - - väl Blott

tjen - - - te att för - - - - derf - - - - - va Min å - - - - ter - - - - lö - - - sta själ?

Ur supplementet till HÆFFNERS koralbok.

295 b.
M.-kl. 103.

v. 3.
Jag vill mitt väl be - - sin - - - - - na, Då jag än - - nu har tid,
Och lif - - vets lyc - - ka fin - - - - - na I dygd och sam - - vets - - frid.

Då e - - ger jag en skatt, Som ic - - ke skall för - - - svin - - - na I sjelf - va dödsens natt.

296.
(197.)
M.-kl. 79.

v. 5. Min nä--sta, vid min fröjd, ej glömd och hjelp--lös qvi-----de,
Den dag, då jag är säll, till ho--nom säll--het spri-----de!

Att va----ra glad och god är ditt och hjer---tats bud: O,

lär mig det för------stå, du kär---leks------ri---ke Gud!

297 se 160.

298.
M.-kl. 104.

v. 4. Dig he--la na--tu-ren må lä---ra För misstron att bly-gas med skäl!
Ej fog-lar--ne så el--ler skä---ra, Men Her-ren för--sör--jer dem väl.

Du me - - ra än des - - sa ju skat - - - - - tas? O, skul - - le han

lå - - - ta dig fat - - - - - - tas Din nöd - torft, be - - - - kym - - ra - - de själ!

299 se **239***a*.

300*a*.
(300 *b*.)
M.-Kl. 7.

v. 2. Du, hjel - - - te, bind vid dig ditt svärd! För dygd och
Si, kär - - - lek är din spi - - - ras magt, Gud - - - ak - - - tig - -

san - - ning är du värd Att him - - lens rust - - ning bä - - - - - - - - - ra.
het din kro - - - nas prakt Och fol - - kets väl din ä - - - - - - - - - ra.

På nåd och rätt din tron är byggd: De ar - - me sko - - la der få skygd, Och

ond - skans hä - - rar al - - - - - - - - - la För - - - - fä - - - ra sig och fal - - - - - - la.

Ur supplementet till HÆFFNERS koralbok.

300 b.

M.-kl. 7.

Hell, land - - sens brud - - gum i din skrud! Ditt folk skall

v. 3. I - - - - - från din ko - - nungs - - - li - - - - ga stol Ditt an - - - - le - - -

sti - - - ga, likt en brud, I ä - - - - ra vid din si - - - - - - - - da.

te, likt Her - - rans sol, Skall ljus och gläd - - je spri - - - - - - - da;

Ty Her- -ren hö- -jer ditt ba- -ner, Han hö- -rer hvad ditt hjer- -ta ber Och

skall sitt råd full- - - bor- - - - - - - - da: Hell dig, du Her - rans smor- - - - - da!

301.

M.-Kl. 105.

v. 2. Må vå--ra sö--ner till vårt hopp Som fri--ska plan-tor vä--xa opp! Väl-

sig--nad va--re fli--tens mö---da Och hjel-tens kraft och jor-dens grö---da! Må

vål--dets rop och nö--dens skri I vå--ra hem ej hör--da bli! Guds-fruk--tan,

en--drägt, mod och dyg---der Lyck--sa--lig--gö---re des--sa byg---der!

302 se **64.**

303.

M.-kl. 106.

v. 1. För--län oss, Gud, din hel--ga frid, I kär--lek oss led---sa--ga! Ty hat och af--und, split och strid Ej kun--ne vi för--ta-----ga: Du det för-mår al--le-----na.

v. 2. Gud gif - - - ve vå - - - rom ko - - nung och all öf - - - ver - - - - het
Frid och godt re - - - ge - - - - ment, Att vi un - - - der ho - - nom

Må en stil - la, ro--lig lef--nad all--tid fö------ra I all gud--ak--tig--het och

är------lig------het! A------men. A--------------men.

304.
(35.)
M.-Kl. 6.

v. 1. O Gud! vår konung lyck-lig-gör, Vår fa--der väl be--va- - - - ra!
Hans råd-slag styr, hans hä--rar för, Hans folk och land för-sva- - - - ra!
Var du hans klip-pa och hans borg, Var du hans tröst ut- - -i all sorg, Hans värn ut- -i all fa- - - -ra!

305.

M.-kl. 107.

Väl--sig--na, go--de Gud, vår ko-nung och vårt land Och sträck din mil--da
Gif e---nig--het, gif frid, oss i din fruk-tan stärk, Be--främ--ja vå--ra

allmagts-hand Ut--öf-ver slott och hyd-----da! Gif tå--la--mod, gif man--na--mod I
hän-ders verk Och vå--ra hem be--skyd-----da!

mot--gång och i fa-------ra, Gif al-lom kraft att lif och blod För all-mänt väl ej

spa------ra! O Gud! var di--no fol--ke god, Din arf-ve--del be---va-----ra!

306 se 199. — 307 se 35. — 308 se 126. — 309 se 160.

310.
(229 *a.*)
M.-Kl. 48.

straf - - fer el - - - ler sko - - - - - - - - - - - ner, Men vä - - - ger dem på

sam - - ma våg Och ser ej till per - - - - - - so - - - - - - ner!

311 se 386. — 312 se 182. — 313 se 160.

314. (206.) M.-Kl. 90.

v. 1. O Gud, som her--dar gif---vit Att fö--ra med ditt ord
Till san--nin--gen och lif---vet Din å--ter--lö--sta hjord!

Må oss din kär--leks---höjd Mot dem till kär--lek rö---ra, Att

de sitt kall ej gö - - - - - ra Med suc - - kan, men med fröjd!

315.
(51.)
M.-kl. 31.

v. 5. Ack, haf - - vom ho - - nom kär, Som ä - - rans ko - - nung är! Han,

mäg--tig och rätt---rå----dig, Barm---her--tig, mild och nå---dig, Oss

med sin hand be----va----rar, Väl----sig--nar och för---sva----rar.

316 se 144. — 317 se 206. — 318 se 8.

319.
(335 *a.*)
M.-kl. 108.

v. 1. Väk--ta---re på Zi-ons mu-rar! Skå-da vid-den af ditt kall!
In--för den, som pröf-var nju-rar, Rä--ken--skap du gö--ra skall.
Vår--da Kri-sti får och lam, Träd med her--da--staf-ven fram, Vak-sam, frid-sam, lyc--ko--sam!

320 se **197.** — **321** se **7.** — **322** se **35.** — **323** se **28.** — **324** se **140.** — **325** se **51.**

326.
(35.)
M.-Kl. 6.

v. 1. Hur fröj--dar sig i templets famn Mitt hjer-ta och min tun----ga!
Hur ljuf--ligt att den Hög-stes namn I--bland hans folk lof--sjun----ga!

Hvar mor--gon hans barm---her---tig---het, Hvar af---ton hans sann-

färdighet, Hur saligt att förkunna!

327.
(229 *a.*)
M.-kl. 109.

v. 3. Låt, store Gud, Din sannings ljud Af oss med andakt höras!
Låt hvarje bröst Af nådens röst I dag till bättring röras!

På det vår tid I dygd och frid Må tro- -nes fruk - ter rö- - - - - -

na, Och sa - - lig- -het I e - - vig- -het Vår tro med se - - ger krö - - - - - na!

328. M.-kl. 66.

v. 3. O du här--lig--he--tens sken, Ljus af Fa--derns ljus ut--gån-get,
Gör vår håg från mörk--ret ren, Som vårt hjer---ta hål--ler fån-get!

Styr vår tun--ga, håg och ö----ra Till att rätt vår guds-tjenst gö----ra!
Styr vår tun--ga, håg och ö----ra Till att rätt vår guds-tjenst gö----ra!

329 se **140.** — **330** se **198.** — **331** se **328.** — **332** se **126.**

333.
(229 *a.*)
M.-Kl. 48.

v. 5.

her - - - re he - - - - - - tat, Men, som din go - - - de tje - - - na - - -

re, Din vil - - - ja gjort och ve - - - - - - - - - - - - tat.

334 se **31.**

335 *a.*

M.-kl. 108.

v. 1. Gud! väl--sig-na des--sa hjer-tan, Hel--ga des--sa vänners band
Och, i gläd-jen som i smärtan, Häg-na dem med fa-ders-hand! Bä-sta

skatt i de--ras bo, Mödans lön och hvi-lans ro Blif-ve kär-lek, dygd och tro!

Ur supplementet till Hæffners koralbok.

335 *b*.
(335 *a*.)
M.-Kl. 108.

v. 5. Och när sist, vid dö-dens mö--te, Trog-na ma-kar skil-jas åt,
När från vännens kal--la skö--te Vän-nen sli--ter sig med gråt,
Trö-sta den, som sor-gen tär, Att den sörj-da hin-nes der, Hvar-est in--gen död mer är!

336.

M.-Kl. 110.

v. 2. Med from-ma bö-ner, dy--ra e---der, Som ut--af rör--da hjer-tan gå,
De säl--la två sig bö--ja ne---der Af dig väl-sig-nel-sen att få.
På de--ras dunk--la väg till grif---ten Dem fö---re--stå så mån--ga

skif - - - - ten: Men lif - - ve dem din kär - - lek opp, Så skall den stil - - la dyg - - dens

tref - - nad För - - skö - - na de - - ras sam - man - - lef - - nad, Och säll - het krö - - na de - - ras lopp!

337 se **197.** — **338** se **160.**

339.
(198.)
M.-Kl. 18.

v. 1. Säll är den man, som fruk--tar Gud Och ger--na van--drar i hans bud! Hans hän--ders verk, hans hus och kall Af Her--ren Gud väl--sig--nas skall!

340 se 160. — 341 se 126. — 342 se 178. — 343 se 136. — 344 se 21.
345 se 280. — 346 se 433*a*. — 347 se 187. — 348 se 162. — 349 se 136.
350 se 33. — 351 se 45. — 352 se 245. — 353 se 229*a*.

354.
(178.)
M.-Kl. 84.

v. 2. Min vår har flytt, min barn- - dom är för- - - - li- - - - den: Mot an- - - dra dar jag fö- - - res fram i ti- - - - - den, Lik

flyk-tin - - - gen, som från sin lug - na strand Af stor-men drifs mot o - - be - - kan - ta land.

355 se **162.** — **356** se **77.** — **357** se **28.** — **358** se **78.** — **359** se **178.**

360.
(280.)
M.-Kl. 6.

v. 6. Med Si - - me - - - - on jag far i frid Och mig till ro be-
Lik kärf - - ven, som i rät - - tan tid Från mar - - ken in - - förd

gif - - - - - - - - ver,
blif - - - - - - - ver. Mig, Je - - - su, med det hop - - - pet gläd, Att

bland din skörd, din go - - da säd, Du mig ett rum ock gif - - - - - - ver!

361.
(78.)
M.-Kl. 9.

v. 4.
Vär - - des al - - - drig trö - - sten skil - - ja I - - från li - - dan - -
Gör oss nöj - - - da med din vil - - ja Och be - - - - red - - da
det, o Gud!
på ditt bud!
Må med tå - - - - la - - - - - mod och hopp

Vi full - - - - - bor - - - da väl vårt lopp Och, från syn - - dens

smit - - tor tvag - - ne, Blif - - - va i din famn upp - - - tag - - - - ne!

362 se **178.** — **363** se **78.** — **364** se **160.** — **365** se **160.** — **366** se **216.**
367 se **160.** — **368** se **215.** — **369** se **264.**

370.
M.-kl. 111.

v. 2. Jag skiljs från mi - - - na och mitt hem: Jag dig, o

Gud, be - - - - fal - - - ler dem! Om du med mig den nå - - den gör, Att

du mig lyck--ligt å--ter----för, Så skall jag, Her--re, in--ner--lig I

din för---sam--ling pri--sa dig, Som vår--dat och led--sa--gat mig.

371.
(81.)
M.-kl. 47.

v. 1. Nu far- -väl, vårt fo- -ster- -land! Di- -na da- -lar, berg och strän- -der

Vi be- - - -fal- -le den i hän- -der, Som väl- - -sig- -nar haf och land.

Vär--des, go--de Gud, be----va--ra Vå--ra vän--ner i vår bygd;

Hjelp dem i all nöd och fa--ra, Slut dem i ditt mil--da skygd!

372 se **1.**

373.

M.-Kl. 112*a.*

v. 2. Jag är en fat- - - tig fån- - - - - ge I den- - - na

verl- - den vrån- - - - ge, Som få- - - ret på en ö. Jag kan ej

hä - - - dan - - - - kom - - - - - ma, Min fri - - - het ej be - - - - kom - - - - - ma, Min

fri - - - het ej be - - - - kom - - - - - ma, Förr'n Gud mig lå - - - ter dö.

Obs. denna melodis likhet med N:o **433.**

374.

M.-kl. 112b.

v. 2. Mitt ö - - - ga skumt har blif - - - - - - - - - vit, Min kraft mig

öf - - - ver - - - - gif - - - - - - - - - vit: Blif du mitt ljus, mitt stöd! Styrk

hop - - - pet, när det bäf - - - - - - - - var, Styrk hjer - - - tat, när det

sväf - - - - - - - - - - - var E - - - - - - mel - - - lan lif och död!

375 se 280.

376.
M.-Kl. 2.

v. 7. »Frid på jor--den!» söngs i höj--den, Je--su, i din föds-lo--stund:
Frid från him--len ut--gör fröj--den Af ditt sa--li---ga för--bund;

Men i den--na pröf--vo----tid Vins den ej för----u--tan strid.

377.
(187.)
M.-kl. 87.

v. 3. Du, hä--rars Gud, Den magt för---bjud, Som blott vill ska--da

gö-----ra! Dig till oss vänd, Din en-gel sänd Att fri-den å--ter--fö------ra!

378.
(138.)
M.-kl. 72.

v. 1. För - - - - fä - - - ras ej, du lil - - - - la hop, Fast fi - - - - en - - -

der - - nas larm och rop Från al - - - la si - - dor skal - - - - - - - - la! De

fröj - - das åt din un- - - der - - - - - gång, Men de - - - ras fröjd ej

blif - - ver lång; Ty låt ej mo - - - det fal - - - - - - - - - - - - la!

379.
(21.)
M.-Kl. 11.

v. 2. Må an--dre pri--sa svärd och spjut Och tro på si--na hä----rar,
Med oss skall Her-ren dra--ga ut: Oss in--gen då för---fä----rar.

De sko---la stör---tas i sitt lopp, De sko---la ne--der--

fal - - - - - - - - la; Men oss skall Her - ren hål - - la opp, Ty vi hans

namn å - - - - kal - - - - - - - - - - la. Gud, gif vår ko - nung se - - - - - - - - ger!

380.
(21.)
M.-Kl. 11.

v. 2. Ej fal - - la trä-dets fruk-ter af, Förr än de mog-na blif - - - - - - vit;
Och Her - ren, som oss lif - vet gaf, Vår lifslängd sjelf upp-skrif - - - - - vit.

Med fröjd - - fullt hopp till Her - - rans ord Vi fa - - - ror - - - - na om- -

fam - - - - - - - - - - na: För kung och lag och fä - - ders jord Vi seg - - ra

el - - - - ler ham - - - - - - - - - - na I rät - - - ta fa - - - ders - - - lan - - - - - - - - det.

381.
M.-Kl. 113.

v. 2.

Ut - - öf--ver konung, folk och land Du, Her-re, sträcker ut din hand Och gju--ter gläd-je ne- - - - -der.
Hvad är väl all vår styr-ka värd, Om du ej fö--rer sjelf vårt svärd Och vå--ra hä--rar le- - - - -der?

Din stark-het fat--tar her-dens staf, Och re--sen stu-par i sin

graf: Bäst man för--tryckarn blomstra ser, Hans rum är ic--ke fun-net mer, Och den för--

tryck-te, frälst' och glad, Får hö--ja sån-gen i hans stad: Hal-le--lu--ja! Hal--le--lu-ja!

382 se 197.

382 se 197.

383.

M.-Kl. 114.

v. 4. Ä--ra ske Her-ran! ja Her-ran al---le-na ske ä-----ra:
Mäg-tig att gö--ra långt mer, än vi mäg-te be--gä-----ra!
Här--ligt och stort Är hvad den E--vi--ge gjort. Ho-nom vårt of--fer vi bä--------ra!

384 se 245.

385.

M.-kl. 115.

syn- - da - - - - re blott ä- - - re vi, Ej an- - nat namn oss kom- - mer till.

386.

M.-Kl. 8.

v. 1. Hör ditt Zi- - ons bitt- - ra kla- - gan, Her- - re, hör vårt bö- - ne- - ljud!
Vi för- - tjent den svå- - ra a- - gan, Ty vi syn- - dat mot vår Gud.

Du har skäl att straf--fa, ri--sa, Läg--ga oss i stoft och mull;

Men oss vär--des nåd be----vi--sa, För din Sons för--skyl--lans skull!

387.

M.-Kl. 116.

*)

v. 3. Bö- - - - ner så var- - - - ma Al- - - le vi för- - - e- - - - - - - - - na:

Döm ej oss ar- - - - ma, Så- - som vi för- - tje- - - - - - na! Gud, dig för-

bar- - - - ma! Af din nåd al- - - - le- - - - - na Bi- - - - de vi rädd - - - - ning.

*) Då i *första* och *sjette* verserna 1:sta ordet i 1:sta, 3:dje och 5:te versraderna är obetonadt, bör detta iakttagas så:

v. 1. Vänd af din vre- - - de, Gud, som straf- fet sän- - der! Vänd af din vre- - - de Från be--stör--ta
v. 6. För Je- - su pi- - - na, För den tör- - ne- - kro- - na, Han för de si- - - - na Bar att dem för-

län- - - der! Vänd af din vre- - - de, Gud, som har i hän - - der Lif- - - vet och dö- - - den!
so - - - na, Låt nå--den ski- - - na, Vär-des oss för- - - sko - - na, Var oss en fa- - - der!

388 se 70. — 389 se 77.

390.

M.-Kl. 117.

Upp - - - fri - - skas ef - - ter so - - lens brand Den he - - ta sand Af mil - - - da sku - - - rars flö - - - - - - - - - - - den,

v. 2. Så får ock ett be - - - - dröf - - vadt land Af Her - - rans hand Hug - - sva - - - lel - - - - se i nö - - - - - - - - - - - den.

Vår Gud är stor! Bland

oss han bor, Till oss han ser Med god--het ner Och le--der

vå---ra ö----------den I lif---vet och i dö--------den.

391 *a.*
(391 *b.*)
M.-Kl. 39 *c.*

v. 1. En jem-mer--lig och u--sel ting Är lif--vet och tar snarligt slut. Döds-en-geln

sväf-var allt-om-kring Och öf--ver verl-den ro-par ut: Få--fäng-lig-het! För-gäng-lig-het!

*) Fermaten bortfaller, när denna melodi användes till ps. **133.**

Ur supplementet till HÆFFNERS koralbok.

391 b.
M.-Kl., 39 c.

v. 4. När sam-ma jord man fam-na ser En da--ga--karls och konungsben, Hvad sä-ger min-dre el--ler mer, En mullhög el--ler mar-mor-sten? Få--fäng-lig--het! För-gäng-lig-het!

*) Fermaten bortfaller, när denna melodi användes till ps. **133**.

392.
M.-Kl. 24.

v. 3. I luft, i lun-der hö---ras Mång tu--sen fröj-de---ljud.
Skall ej vår tun--ga rö---ras Och lof--va Her-ran Gud?
Skall ej vår fräl-sta an---da, Ur jor-dens sor-ger höjd, Sin kän-slas of--fer blan--da Med all na--tu-rens fröjd?

393 se **1.**

393 se 1.

394.
(392.)
M.-Kl. 24.

v. 1. Den blomster--tid nu kom---mer Med lust och fägring stor:
Du nal-kas, ljuf-va som---mar, Då gräs och grö--da gror.
Med blid och lif--lig vär--ma Till allt, som va--rit dödt, Sig so--lens strå-lar när----ma, Och allt blir å--ter-födt.

395.
M.-Kl. 24.

v. 1. O Gud! din him-mel grå--ter Vid jor-dens svå--ra skuld.
Till dig vi vän--de å---ter: O Fa-der, var oss huld!
Vår fröjd du lå--tit sän--kas Ut---i en syn--da--flod: O, må vår synd ock drän--kas I Je--su dy--ra blod!

396.
(99.)
M.-Kl. 18.

v. 5. Kring grö--dan, som för--tor--kad står, Ditt folk, o Gud, be--dröf--vadt

går Och tän--ker nu med skräck och qval På si---na svå--ra syn--ders tal.

397 se **1.**

398.
(245.)
M.-Kl. 8.

v. 1. Her- - -re! när din all- -magts un- -der Mö- - ta vår be- -
När med ljun- - gan- - - -de och dun- -der Fa- - san sväf- -var

stör- - -ta syn, Lär oss, Her- - - re, tan- - -ken vän- - -da
ner från skyn,

På vårt us - - - la lef - - nads - - - - skick! Du ger lif; du

kan ock sän - - - da Dö - - den i hvart ö - - - gon - - - blick.

399.
(99.)
M.-kl. 18.

v. 2. Låt upp, o Gud, din mil--da hand, Gjut ner till det--ta folk och land God frukt, god hel--sa och god tid, Gjut ner väl--sig--nel---se och frid!

400.
(186.)
M.-Kl. 118.

v. 2. Si, a--xet fäl--les till vår fot; Oss fäl--ler dö-dens glaf--- ven.
Af la--dan tas vår skörd e--mot Och skör-da--ren af graf--- ven.
Kan-ske be-

sår Om nå-gra år En od--la---re O---ve-tan--de Den torf-va, som oss höl---jer.

401 se 47.

402.
(21.)
M.-Kl. 11.

v. 3. Ja, tac--ke, Gud, och lof--ve dig All folk med fröjd och from - - - - ma!
Si, jor-den bär nu ri--ke--lig Sin grö--da, frukt och blom - - - - ma.

Högt - - - lof - - vadt va - - - re i all land Ditt namn båd' när och

fjer - - - - - - - - ran! Väl - - - - sig - - - nat haf - - ver oss din hand: All verl - - den

pri - - - se Her - - - - - - - - ran! All verl - - den fruk - - - te Her - - - - - - - - ran!

403 se 39. — 404 se 242. — 405 se 39.

406.
M.-Kl. 119.

v. 3. År och vän-ner flyk---ta, Men du den--sam--me blif---ver, Du

än åt bar--nen gif---ver Den vård, som du åt fäd--ren gaf:

Mod åt de be - - - tryck - - - - - - - - ta Och styr - - ka åt de sva - - - ga Och

tröst åt dem, som kla - - - - ga Vid si - - - na vän - - ners graf.

407.

M.-Kl. 2.

v. 7. Dö--den bör mig ej för--fä--ra, Om han mö--ter mig i år;
Att en skörd för him--len skä--ra, I Guds ä--ren--de han går:

Him-lens port han lå--ter opp, Må--let för mitt trog--na hopp.

408 se **200.** — **409** se **28.** — **410** se **206.** — **411** se **370.** — **412** se **55.** — **413** se **136.**

414.
(225.)
M.-Kl. 93.

v. 1. Ack, jor-dens barn! vår tid är kort, Och vå--ra dar för- - - rin- - - - na:
De som en skug-ga ha--sta bort Och som en rök för- - -svin - - - na.

Vi se oss om—och å- - ter är Ett år till - - än - - da - - lu- - - - - -pet: Dess

nö - - - jen, lik - - - som dess be - - - svär, De sjön - - - ko ned i

dju - - - - - - - - pet, I ti - - dens haf, Den vi - - da, al - - lom öpp - - na graf.

415.
(226.)
M.-Kl. 56.

v. 3. Ett an--nat år upp--rin-ner fort: Kan-ske, förr'n det sitt om-lopp gjort, Skall

dö-dens hand mig rö---ra. Då blir för-sent, Då är förment Att bot och bättring gö----ra.

416.

M.-kl. 120.

v. 7. Min bön du vär--des den--na gång In--för din tron upp--ta------ga, Låt dig min hjer-tans suck och sång I Je--su namn be--ha------ga!

417.
(198.)
M.-Kl. 18.

v. 4. Din en--gel hål--ler om mig vakt, Ty fruk--tar jag ej död--sens magt: I fröjd och nöd du vår--dar mig, Ty med- och mot-gång är från dig.

418.
M.-kl. 121.

v. 1. Att dig, o Gud, mitt of--fer bä--ra, Min för--sta känsla va--ra

bör; Min röst skall hö--jas dig till ä---ra: Mitt hjer--ta vet, att du mig hőr.

419.
(206.)
M.-Kl. 90.

v. 1. Jag lef--ver och upp--hö-----jer Min själ i--gen till dig,
O Gud, hvars vård jag rö-----jer I allt, som om-ger mig,
I da-gens ny--a ljus, I lug-net kring mitt lä--ger, I allt, hvad kärt jag e----ger O--skadadt i mitt hus.

420.

M.-Kl. 74.

v. 1. Din kla--ra sol går å---ter opp: Jag tac--kar dig, min

Gud! Med kraft och mod och ny--födt hopp Jag hö--jer gläd-jens ljud.

421.
(392.)
(33.)
M.-Kl. 24.

v. 1. Pris va--re Gud, som lå---ter Oss gla-de vak-na opp,
Och öf-ver jor-den å---ter En nå--de--dag gå opp,
En dag, som skall för-svin-na, Lik den i går för--gick; O, må vi då be-sin----na Dess dy--ra ö--gon-blick!

422 se 416. — 423 se 200.

424.

M.-Kl. 122.

v. 8. Her------ras. v. 9. Je-----su v. 3.*) v. 4.**)

her-dar-ne hör-de Guds eng-lar i skyn, Som sjön-go, att da-gen var kom-men!

*) **)

v. 3. tro, Nu och för--u--tan all än---de. v. 4. Vår fräl-sa--re Je--sum lof----va.

425 se **395.** — **426** se **136.** — **427** se **198.** — **428** se **206.**

429.

M.-Kl. 123.

*) Hellre:

430 se 55. — 431 se 187.

432.
(198.)
M.-kl. 18.

v. 1. O Gud, som allt med vis--het styr! Haf tack för hvar--je dag, som flyr, Hvart steg, som mig i Je--su namn För när--ma--re din fa--ders--famn!

433a.
M.-kl. 52.

442 v. 8. Hvad jag i dag har syn - - - - - dat, Af verl - - dens

flärd för - - - - blin - - - - - - - - - - - - - dad, O Gud, för - - - - låt mig det! I

Je - - - su namn jag be - - - - - - der, Att du mig all - - - tid

le - - - - - - - - - - - der På lif - - sens väg i Je - - - su fjät!

433 *b.*
(433 *a.*)
M.-kl. 52.

442 v. 3. Nu haf- - -ver da- - -gen än- - - - - -da, Och stjer- - nor

bör- - -ja tän- - - - - - da Sitt dä- - -ge- - - - - - -li- - - ga ljus: O

Gud! låt mig ock kom - - - - - - ma Dit al - - - - la sjä - - - lar

from - - - - - - - - - - - ma Så ski - - - na i din him - - mels hus!

434.
(420.)
M.-Kl. 74.

v. 3. Trygg i din vård jag lem--nar mig, När so--len från oss flyr; Och glad--ligt skall jag pri--sa dig, När da--gen å---ter gryr.

435 se **77.**

435 se 77.

436.
(198.)
M.-Kl. 18.

v. 3. Sött sof--ver den, som fruk--tar Gud Och van-drar ef--ter Her-rans bud; Med gläd--je står han upp i--gen Och pri--sar Gud, sin Far och Vän.

437 se 200.

438.

M.-kl. 124.

v. 1. Den lju - - - - sa dag fram - - - - - gån - - - gen är, Och

nat - - - ten re'n oss höl - - - - - - jer; Men, nå - - - de - - - - sol, blif

du oss när, Du, som ditt sken ej döl - - - - - - - jer:

Blif oss när, o Her - - - - re Je - - - - - - - - - - - - - su!

439 se **206.**

440.

M.-kl. 125.

v. 4. Min ö - - - - gon slu - - - - tas till: Din en - - - - gel,

blid och mild, För - - - - - - ord - - - na du å stad Att hål - - - la

*)

tro - - - gen vård Och stän - - - ga fa - - - stan gård Om - - - kring min

hvi - - - - lo - - - - - - stad!

*) Denna versrad kan äfven sjungas så:

Och stän - - - - ga fa - - - - stan gård.

441.
(104.)
M.-Kl. 18.

v. 1. Nu den - - na dag för - - li - - den är: Jag dig, o Gud, mitt lof hem-

bär För all den nåd, jag nju - - tit har Så den - - na dag som al - - - la dar!

442 se 433*a*. — 443 se 136. — 444 se 33. — 445 se 53.

446.
(481.)
M.-Kl. 126.

481 v. 5. Ack, när så myc-ket skönt i hvar-je å - - - - - der Af ska-pel-sen och lif- -vet sig för- - rå- - - - -der, Hur skön då må-ste sjelf-va käl-lan va- -ra, Den e- -vigt kla- - - - ra!

447.
M.-kl. 127.

v. 1. Her - - re! du för oss i nåd Öpp - - nat haf - - ver ditt för - - råd:

Dryck och spis åt oss du räckt, Oss du styrkt och ve - - der - qveckt;

Själ och kropp du dag- - -ligt när, Och hvad godt och

nyt- - -tigt är Oss din mil- - -da hand be- - - - - skär.

448.
(395.)
M.-Kl. 24.

v. 2. Si, jor - - - dens släg - - - ter fal - - - - - - - - - - - la Som
Hur ä - - - - - ro de dock al - - - - - - - - - - - - la En

stoft till jor - - - - den ner: De fi - - - - ka, de ar - -
skug - - - ga och ej mer!

be - - - - - - ta, Be - - - - - - tän - - - ka ej sitt fall; De sam - - - la

och ej ve - - - - - - - - ta Ho det a - - - - - - nam - - - ma skall.

449.
M.-Kl. 121.

v. 3. När rö-sten, skälfvan- - -de och bru- - - - -ten, Å - - kal-lar, Ska-pa- - re, ditt namn, O, sträck mot mig, i döds-mi- - -nu- - - ten, Din hul-da, fa- -der- - li- -ga famn!

450.
(99.)
M.-Kl. 18.

v. 8. För dö- -den jag ej fruk- -tan bär, När jag med dig för- - e- - -nad är: Med gläd- -je, när du kal- -lar mig, Min fräl- -sta själ skall gå till dig.

451 se 386.

452.

M.-kl. 128.

v. 2.

Jag går till him- - - -len, hvar jag går, Om Je- - -sum blott jag föl- - - - - - - - -jer;
Min själ af ho- - - -nom kro- - - -nau får, Då graf - - ven stof- - -tet höl- - - - - - - - -jer.
Jag gör ett sa - - - ligt

val: I - - - - - - ge - - - nom död - - sens dal Min gång är trygg i

Je - - - su spår. Jag går till him - - len, hvar jag går.

453.
(215.)
M.-kl. 13.

v. 5. Van - - dra till din graf och lär Att din död - - - lig-

het be - - - - trak - - - - - - - - - - ta! Säg: »Jag här en främ - - ling är,

Her- - -re! lär mig der- - -på ak- - -ta Och med nå- - -dig

fa- - -ders- - - - - -hand För mig fram till lif- - sens land!»

454 se **173.** — **455** se **76.**

456.

M.-kl. 129.

v. 4. Far din väg, du fal - - - ska verld! Ack, din vän - - skap sjelf är flärd. Je - - - sus mig ej öf - - - ver - - - - gif - - ver,

Lof - - vadt va - - - re Je - - - su namn! Der han är, jag

äf - - - ven blif - - ver: Snart jag slu - - - tes i hans famn.

457.
M.-Kl. 22.

v. 2. Ack, hvad är vår kor--ta tid? En be--stän--dig kamp och strid,

Der den e---ne på allt vis Är den an--dras plå--go----ris.

458 se **51.** — **459** se **280.** — **460** se **77.** — **461** se **89.** — **462** se **295** *b*.
463 se **178.** — **464** se **229** *a*. — **465** se **178.** — **466** se **180.** — **467** se **78.**

468 *a*.
(468 *b*.)
M.-Kl. 130.

v. 6. Ej hjel- - -per guld, ej ä- - -delt blod, Ej konst, ej

gunst, ej hel- - ler mod; Alls- - - -in- - gen läk- -dom jor- -den här Mot

dö- - -den bär: Allt det, som lef- - -ver, död- - -ligt är.

Ur supplementet till HÆFFNERS koralbok.

468b.
M.-kl. 130.

v. 14. Och när vid vän- -nens graf till slut Den si- - -sta

vän - - nen grå - - tit ut, Så vet jag, att i sam - - ma ro Vi

sko - - - le bo, Som lef - - - de här af sam - - ma tro.

469.
(31.)
M.-kl. 19.

v. 2. När jag blir förd i mörk--sens dal Och stadd i
död--sens kamp och qval, Ack, när ej tun--gan ta---lar

mer, Ej ö - - - rat hör, ej ö - - gat ser Och pul - - sen sak - - ta

ty - - - nar af, Med mig, o Je - - - su, mis - - kund haf!

470 se **280.** — **471** se **280.**

Finnes ej hos HÆFFNER.

472.*)
M.-kl. 108.

v. 6. Je - - - su! Je - - - su! låt mig fin - - na Snart mitt rum i gläd - - jens sal! Hjelp mig väl att öf - - - ver - - - vin - - - na Död - sens

*) **472** är hos HÆFFNER densamma som **335**, hvadan *denna*, som bättre torde passa till ps. **472** och **491**, här blifvit upptagen. Ur ZAHNS koralbok.

åu - - gest, nöd och qval! Je - - - su! Je - - - su! bön - - - hör mig:

Je - - su! tag mig upp till dig, Att dig se e - - - - vin - - ner - - lig!

473 se 160. — 474 se 111. — 475 se 8. — 476 se 280. — 477 se 395.

478.
M.-Kl. 131.

v. 4. Jag räds ej död-sens mör--ka hus: Jag der ej drö - - - jer; Ty mig till här-lig-

he-tens ljus Je - sus hö--jer· Je-sus, Je - sus är mitt lif, Och dö-den är min vin- - - ning.

479 se **280.**

479 se 280.

480.

M.-Kl. 18.

v. 1. I Kri--sti sår jag som--nar in, De re---na mig från syn--der min: Ja, Kri-sti död och dy--ra blod, Det är mitt lif, min pryd--nad god.

481.

M.-kl. 126.

v. 6. O, lju-sets, fri-dens, sa--lig--he-tens käl--la! När skall för mig din re--na våg upp-

väl-----la? Hvem fö--rer mig till di--na fri-ska flö---den? Den stil--la dö---den.

482 se 70.

483.

M.-Kl. 132.

v. 5. Hvad bo--nin--gar i Faderns hus! Hvad stjernor i det hö-----ga!
Och öf--ver al---la flö--dar ljus Ur Her-rans öpp-na ö------ga;

Och från en klar-het till den an-----dra Jag med Guds he--li---ge skall van----dra.

484 se **55.** — **485** se **77.**

486.
M.-kl. 133.

i sitt mid-dags---sken. Den sol, som al--drig ne--der----går Och

e--vigt o--för---mör-kad står, Är Her--ren Ze--ba-----ot.

487.

M.-kl. 134.

v. 3. Som fo - ge - - len vid lju - san dag Sig glä - - - - der, Vid eng - la - -
Så glad i lju - sets ri - - ke jag In - - trä - - - - der.

sån - - gen Och har - po - klan - - gen Jag skå - dar e - - vig - - he - tens dag upp - - gån - - - - gen.

488 se **395.**

489.
(280.)
M.-Kl. 6.

v. 3. Yfs ej att va--ra frisk och ung! Ej dö-den räk-nar å--ren. Hur mången,
Har sett sin son på bå--ren! Ja, un-dan-

fast af ål--der tung,
fly ej nå-gon kan: Hvem Her-ren vill, den kal--lar han, Ock-så i ungdoms-vå---ren.

490 se 280. — 491 se 472.

492.
M.-kl. 135.

493 se **487.** — **494** se **215.**

495.
(480.)
M.-Kl. 18.

v. 6. Om af - - to - - nen är pust och gråt, Då vän - ner må - - ste skil - - jas åt; Men Gud en bätt - - re mor - gon ger, Då in - - gen gråt skall va - - ra mer.

496 se 3.

497.
(237.)
M.-Kl. 48.

v. 5. O Her- - - re Gud, af kär- - -lek rik! Väck oss ur
Från oss i fre- - - stel - - - sen ej vik, I nö- - - den

syn- - dens dva- - - - - - - - - la,
oss hug- - - sva - - - - - - - - - la!

Be- - - - red- - - da håll oss hvar- - -je

stund, O Je- - - su, till ditt mö- - - - - - - - - - te, Och, när du

kom- - mer, haf mis- - - kund, Upp - - - tag oss i ditt skö- - - - - - - - te!

498.
(280.)
M.-Kl. 6.

v. 2. När doms-ba----su--ners strän-ga ljud Vidt öf--ver jor--den hö----ras,
Då sko--la jor-dens barn till Gud Från haf och län--der fö----ras;

Ja, lef--van----de och dö--de då För Herr--rans

å - - - syn sko - - - la stå, Och rä - - - ken - - - skap skall gö - - - - - - - - ras.

499 se 77. — 500 se 136.

SVENSKA MESSAN.

Högmessan börjas efter sammanringningen med en psalm eller vers, hvarunder presten går för altaret och läser eller sjunger:

He- - - - lig, He- - - -lig, He- -lig Her-re Gud, Alls-mäk-ti - - - ge!

Ful--le ä- -ro him-lar--ne och jor - den af din här-lig-het! Vi pri--se och

ä- - - - re dig: Vi till- - - -bed - je dig: Vi tac- - - ke

dig för di- - na un- - der. O, Her-re Gud, Him-mel-ske Ko-nung,

Gud Fa - - der Alls - - - mäk - tig! O, Her - - re, den Al - dra-

hög-stes en - - - -föd - - de son Je - - su Kri - ste! O, He - - li - - ge

An- - de, Fri - - - dens, San-ningens och Nå- - dens An- - - - - - - - de!

Presten faller derefter på knä och läser Syndabekännelsen, hvarpå han läser, eller — om han stigit upp — *församlingen* sjunger:

Her- -re, för- - bar - ma dig - - - - - - - öf - ver oss!

Kri - ste, för- - bar- ma dig - - - - - - - - öf- - ver oss!

Her - re, för- - bar- ma dig - - - - - - - - öf- - ver oss!

Presten läser eller sjunger:

*)

Ä - - - - - - - ra va - re Gud i höj - den, och frid på jor - den, men - ni - skor - na

en god vil - - - - - - - - - - je!

*) Sjunges äfven så:

och frid på jor - - - - - - den.

Församlingen sjunger v. 1 af ps. 24.

Al - - - - le - - - - na Gud i him - - - mel - - - rik Må lof och pris till - -

hö - - - - - - - - ra För all den nåd han kär - leks - - - rik Med oss har

ve - - lat gö - - - - - - - - - ra! Han jor - - den skänkt stor fröjd och frid. Ack,

men - skan må väl gläd - jas vid Guds e - - vigt go - - da vil - - - - - - ja!

Presten vänder sig till församlingen och läser eller sjunger:

Her-ren va-re med e--der!

Församlingen svarar:*)

Med dig va-re ock Her-ren!

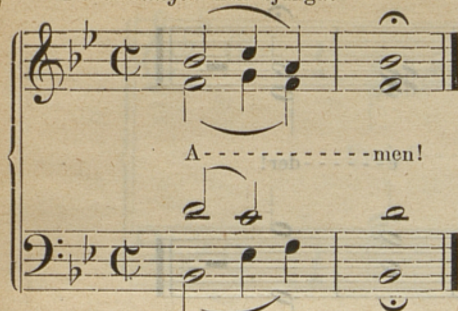
Presten läser eller sjunger:

Låt--om oss bed---ja!

Presten läser eller sjunger nu på sön- och helgdagar bönen före dagens epistel (collecta), men på bön- och tillfälliga högtidsdagar den bön, som börjar med orden: »Vi bedje dig Allsmäktige Gud, Himmelske Fader, att du förlänar oss en sann tro» o. s. v. (Se evangeliiboken om »den allmänna gudstjensten»!)

*) Enligt kongl. cirkuläret den 25 Sept. 1874 må de s. k. responsorierna sjungas af församlingen, äfven när presten *icke* sjunger.

Församlingen kan sjunga:

Sedan läses eller sjunges dagens epistel (på böndagar de serskildt förordnade böndagstexterna, hvarpå följer gradualpsalmen. Efter denna läses eller sjunges dagens evangelium och trosartiklarne. Härpå följer en psalm eller vers till predikstolen. — På bön- och högtidsdagar sjunges »på predikstolen» en psalm efter prestens ord: »Vi uppstå och instämma i efterföljande sång». (Preludium till denna psalm afstyrkes.) Presten läser på predikstolen slutligen »Fader vår» och sist slutönskningen. Sedan sjunges en kort psalm, hvarunder presten går för altaret och, *då nattvard begås*, börjar, vänd till församlingen, med förmaningen: »Välsignade kristne öppnom andäktiga hjertan o. s. v. (Se »den allmänna gudstjensten»!)

Församlingen kan härtill sjunga »amen», men då i moll.

Presten läser eller sjunger:

Her- - -ren va - - re med e- - - - - -der!

Församlingen svarar:

Med dig va - - re ock Her- - - - -ren!

Presten läser eller sjunger:

Upplyf - - - - ter e - - - dra hjer - - tan till Gud!

Församlingen svarar:

Gud upp - - - - - lyf - - - te vå - - - ra hjer - - tan!

Presten, vänd till altaret, läser eller sjunger instiftelseorden till nattvarden; (se »den allmänna gudstjensten»!) likaledes läser eller sjunger presten (någon gång sjunger församlingen):

He - - lig, He - - - - - - - lig, He - - lig Her - re Gud, Alls - mäk - - ti - - - ge!

Ful - - le ä - - - ro him - lar - ne och jor - - den ut - af din här - lig - - -

het. Gif sa-lig-het af höj-------den. Väl----sig-nad va-re han, som

kom--mer i Her-rans namn! Gif sa-lig-het af höj-------den!

Presten läser eller sjunger »Fader vår», hvartill församlingen kan sjunga »amen» i moll (se detta!) och, vänd till församlingen, »Herrans frid vare med eder!»

Nu preludieras, till dess nattvardsgästerna framträdt och ordnat sig kring altarringen, och under kommunionen sjunger *Församlingen:*

O, Guds Lamm, som bort - - - ta - - ger verl - dens syn - der, fräls oss, mil - - de

Her - - re Gud! O, Guds Lamm, som bort - - - - ta - - ger verl - dens syn - der,

hör oss, mil- - de Her- - re Gud! O, Guds Lamm, som bort- - - - ta- - ger

verl- - - dens syn- - der, gif oss din frid och väl- - - sig- - nel- - - se!

Härefter sjunges en eller flera psalmer, till dess nattvardsgången är slutad, då presten, vänd till församlingen, säger eller sjunger: »Herren vare med eder» (se detta före predikan!) och läser eller sjunger en bön (se »den allmänna gudstjensten»!), hvartill församlingen kan sjunga: »amen» (se detta *före* predikan!).

Presten läser eller sjunger*):

Tackom och lof - vom Her-ran! Hal- - le- - lu - - ja! Hal - - le - - lu - - ja! Hal- - le- - lu - ja!

Församlingen svarar:

Her-ren va - re tack och lof! Hal- - - - le - - lu - - ja! Hal - - le - - lu - - ja! Hal - - le - - lu - ja!

*) Vid *läsning* blott: »Tackom och lofvom Herran» eller, om församlingen *icke* skall svara: »Tackom och lofvom Herran! Herran vare tack och lof!»

Presten läser välsignelsen, och sist sjunges en kort psalm eller vers.

När nattvard *icke* begås, och allt är slutadt på predikstolen, sjunges en kort psalm, hvarunder presten går för altaret och, vänd till församlingen, läser eller sjunger: »Herren vare med eder!» (se detta *före* predikan!) Församlingen svarar: »Med dig vare ock Herren!» (se *före* predikan!).

Presten läser eller sjunger bönen efter dagens evangelium, på böndagar den i evangeliiboken upptagna, (se den allmänna gudstjensten!) till hvilken församlingen kan sjunga: »amen» (se *före* predikan!). Härefter läser eller sjunger presten: »Tackom och lofvom Herran» (se detta!), hvarpå församlingen svarar: »Herren vare tack och lof!» o. s. v. (se detta!). Presten läser eller sjunger välsignelsen, och sist sjunges en kort psalm eller vers.

Otte- och *aftonsångs-gudstjenst* börjas efter sammanringningen med en psalm, hvarpå följer en psalm eller vers till predikstolen, och slutas efter välsignelsen med en psalm. På stora högtids- och böndagar förekommer vid *aftonsång* äfven altartjenst *efter* predikan såsom vid högmessan.

Allmänna skriftermålet börjas efter ringningen med en psalm.

Veckopredikan (*passionspredikan*) börjas efter ringningen med en psalm, hvarpå följer en psalm eller vers till predikstolen, och slutas med en kort psalm eller vers.

Vers-Register.

